

İKİ AYLIK KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ • 2016 • SAYI: 6

BAHAETTİN KARAKOÇ • MUSTAFA OKUMUŞ • HIZIR İRFAN ÖNDER • YASİN MORTAŞ • MURAT GÜL • İHSAN YÜCEL • ŞAHİN ÖZBAY • ÜMİT PARSIL • AYŞE ÇİL • ASUMAN SOYDAN ATASAYAR • ŞİFA NUR • HANİFİ YILMAZ İŞILAY YEŞİLSU • ÜLKER DENİZ • İBRAHİM KILINÇ • MUSTAFA ALYAZ GÜLÇİN ÇINAR GÖKÇETEPE • MURAT ÜZEL • M. NEDİM TEPEBAŞI • HARİKA UFUK • DERYA BAYTON • FÜSUN BUDAKOĞLU • HÜSEYİN GÖK ÖMER BAYDEMİR • DOĞAN ARIK • FİDAN ABBASOVA • İBRAHİM ÖZPINAR FİLİZ BAŞARAN KUTLU • YALÇIN YÜCEL

İKİ AYLIK
KÜLTÜR EDEBİYAT
VE
SANAT DERGİSİ

ISSN: 2149-1682

Sayı: 6

Sahibi:

Ebrar Vakfı adına
M. Nedim Tepebaşı

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Yılmaz Akçakale

Genel Yayın Yönetmeni:

Yalçın Yücel

Yayın Kurulu:

Yalçın Yücel
M. Nedim Tepebaşı
Hacı Ali Özturan

Sanat Danışmanı:

M. Nejat Karpuzoğlu

Kapak Fotoğrafı:

Yalçın Yücel

Dizgi-Tasarım:

Mehmet Aksoy

Adres:

Mimar Sinan Mahallesi
Bediüzzaman Bulvarı
Hamle Sitesi A Blok Kat:1
Kahramanmaraş

İletişim:

M. Nedim Tepebaşı
nedim.tepebasi@hotmail.com
0542 635 7728

Yalçın Yücel:

0533 636 4513
0536 659 7999
yalcinyuc@gmail.com
Posta Kutusu: 15-K.Maraş
www.yalcinyucel.com

Basım Yeri:

Adres:

İsmetpaşa Mahallesi Dedezaade
Caddesi No:8/B
KAHRAMANMARAŞ
Tel.: 0.344 224 15 15

İÇİNDEKİLER

Bahaettin Karakoç.....	Her Mevsim Gündemdesin.....	Şiir.....	1
Mustafa Okumuş	İnsanı Gerçek Kişiliğiyle Tanımak Zor İştir	Deneme.....	2-3
Hızır İrfan Önder	Akşam Üçlemeleri.....	Şiir.....	4
Yasin Mortaş.....	Aşk Kayıtlar.....	Şiir.....	5
Murat Gül.....	Karikatür.....		6
İhsan Yücel	Varyemezlik.....	Deneme.....	7-8
Şahin Özbay	Resim.....		8
Ümit Parsıl.....	Fatih Karapınar ile Söyleşi.....		9-10-11
Ayşe Çil	Gizem	Şiir.....	12
Asuman Soydan Atasayar	Çalıntıydı Güllüşler.....	Şiir.....	13
Şifa Nur.....	Bir Avuç Ömür.....	Şiir.....	14
Hanifi Yılmaz.....	Sahilde Bir Kırmızı Gül.....	Şiir.....	15
İşıl Yavaşlı.....	Bu Kez de.....	Şiir.....	16
Ülker Deniz.....	Kalbime Yağmur Yağacak Bu Gece.....	Şiir.....	17
İbrahim Kılınç.....	Onu Eşinin Kucağında Vurdular....	Öykü.....	18-19
Mustafa Alyaz.....	Kukla Oynatanları Özkedim.....	Anı.....	20-21
Gülçin Çınar Gökçetepe	Diğerleri Gibi Değilim.....	Şiir.....	22
Murat Üzel.....	Yaşarken.....	Şiir.....	23
M. Nedim Tepebaşı.....	Karşı Duruş.....	Öykü.....	24-28
Harika Ufuk.....	Eskitilmiş iki Damla Gözyaşı.....	Şiir.....	29
Derya Bayton.....	Girdap.....	Şiir.....	30-31
Füsun Budakoğlu.....	Bahçedeki Sessizlik.....	Şiir.....	32
Hüseyin Gök.....	Donuk Bir Ölüm.....	Şiir.....	33
Ömer Baydemir.....	Papazı Yakmak.....	Anı.....	34-35
Doğan Arık.....	Tatil.....	Öykü.....	36-41
İhsan Yücel.....	Kendini Yenileyen Bir Kent:Kahramanmaraş.....		42-44
Fidan Abbasova.....	Sen Beni Bu Kadar Düşünme Bari.....	Şiir.....	45
İbrahim Özpınar.....	İnsan mı?.....	Şiir.....	46
Filiz Başaran Kutlu	Kim Duyar Sesini.....	Şiir.....	47
Yalçın Yücel.....	Bahar Çiçek.....	Şiir.....	48
Yalçın Yücel.....	Bir Bahar Daha.....	Şiir.....	A. Kapak İçi

Yazıların yasal sorumluluğu yazarlarına aittir.

Usare Dergisi Ebrar Vakfı Kültür yayınıdır.
Bu dergi ticari amaçla yayınlanmamaktadır.

Elden temin edemeyenlere dergi, posta ile gönderilecektir.
(Posta ücreti yıllık 20 TL)

Bahaettin Karakoç

HER MEVSİM GÜNDEMDESİN

Kırmızı bir geyik yarıyor güz ırmaklarında
Gözleri bengi bengi bir orman
Zamanı kaşıyan parmaklarında
Benek benek kan

Ayaklarına keçe bağlanmış bütün atların
Silinmiş yazıları kitapların
Tohum, merhametine sığınmış bulutların
Öylesine üryan

Yeniden yeşeren otların koşturan yeşili
Görkemli tabiatın en zengin dili
Gönül pırrr diye uçan bir keklik çili
Yürek bir yanık harman

Her ağacın arkasına sen saklanmışsın
Yerden göklere dek germişsin sessizliği
Öteğen bir kuştur bıraktığın ışın
Ya da sultanca bir ferman

Sabahtan akşama, akşamdan sabaha
Bir kirmen gibi seni eğirir ruhum
Dağ, orman, deniz, gökyüzü... aha
Her yıldız kılıfını yırtmış bir can

Ey mutluluğumun müziği şiir mayam
İksirinin karışmadığı sular sığ, söyleşiler ham
Bense gözlerini dinlemek istiyorum bu akşam
Bütün sevdalı kuşlardan

İNSANI GERÇEK KİŞİLİĞİYLE TANIMAK ZOR İŞTİR

(İnsanları gördüğümüz gibi mi; yoksa görmek istediğimiz gibi mi görmeliyiz?)

Kimi dost meclislerinde insanların kendi cinslerinden yakınmalarına tanık olurum. İnsan olma adına duyduklarımın utanı- rım. Dostluk yakınlık, iş ortaklığı, akrabalık ya da komşulukla bağdaştırılmayan söz ve davranışlar üzer beni. Yakıştıramam onlara bu ikiyüzlülüğü ve dedikoduları. Kendi ya- kın çevreme bile güvenim sarsılır, doğrusu. Birtakım olumsuzluklar çöreklenir beynime. Acabalar, keşkeler, vefasızlıklar güvenimi sarsar, kuşkularımı tetikler. Ya bunlar da öy- leyse? İşte o zaman hoşgörüyü karşılamak, olumlu tavırlar üretmek zorlaşır.

Ne var ki insan toplumsal bir varlıktır. Yalnız yaşama şansı yoktur. Bu gerçek bir arada yaşamayı zorunlu kılar. Bu nedenle insanoğlu birbirini tamamlamaya ya da bir- birince tamamlanmaya muhtaçtır. Diğer bir ifadeyle insan medenileştikçe topluma olan gereksinimi de artar. Toplumsallığın temeli dayanışma ve paylaşıma dayanır. Bu görün- tü geliştikçe toplumlar uygarlaşırlar. Böylece sağlıklı ilişkilerin, barış içinde yaşamının ge- reği ortaya çıkar. Burada bireylerin birbirine güveni de önemlidir.

Çeşitli nedenlerle toplumsal ilişkiye gir-

diğimiz insanları çok iyi tanımamız gerekir, elbette. Aksi hâlde ilişkilerde bozukluklar, kopukluklar yaşanır. Güven bunalımından doğan zararlar, riskler yaşanır; güven yara alır. Dost bildiklerimizin ya da bir şekilde gü- vendiklerimizin vefasızlığı, onları yeterince tanıyamamanın pişmanlığını ve ezikliğini ya- şatır bize. Güvenmemiz gerekenlere de gü- venmekte zorlanırsınız. Ataların dediği türden: “Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer.”

Peki, kolay mı insanları gerçek yüzleriyle tanımak? Bu işin öyle pek kolay olmadığını vurgulayan düşünürün şu özdeyişine kulak verelim: “Bütün insanlığı tanımak, insanları teker teker tanımaktan daha kolaydır.” (La- rochefoucault) Burada duygudan çok akla, düşünceye ve de gözleme işlerlik kazandır- manın önemi ortaya çıkıyor. İnsanı tanımak, onun hakkında bir yargıya varmak için sade- ce dış görünüş yeter mi? Fiziksel görünüşte gerçekten, görünen mi, yoksa görmek iste- diklerimiz mi var? Elbette dış görünüş gözü- müze, görme algımıza yanıt verir. Asıl gör- memiz gerekenler, fiziksel varlığın içindeki gizlerdir. O gizleri çözmenin gerçek anahtarı, davranışlara yansıyan hoşgörü, özveri, intikal

gücü, incelikler ve algılarımız olmalı. Bunlar aklın, düşüncenin, duyguların ve geliştirdiğimiz tüm değerlerin süzgecinden geçirilmeli. Bunların ışığında gerçeklere inme olanağı bulur, yanılgıyı en aza indiririz, elbette. Yine de zaman, zemin ve şartların yönlendirdiği insanın, akşamdan sabaha değişen bir varlık olduğu gözden kaçırılmamalı, hata payı göz ardı edilmemeli, bence...

Tüm bunlar gösteriyor ki insan iç yönüyle karmaşık bir varlıktır. Bir o kadar da değişkendir. Dış görünüş bizi daima yanıltabilir. Asıl değeri özde, içte aramak gerekir. Kişiliğimizin dışa yansımaları, bu özün güdümündedir. İnsanda görmek istediklerimiz ya da görmemiz gerekenler bu özde gizlidir. Bu nedenle arka planda neler olup bittiğini anlamak, meseleyi doğru algılamak ve çözmek uzun bir emek ve sabır işidir. Burada doğru ve gerçek yargılara ulaşmanın önemi ortaya çıkar.

Atalar bakınız ne diyorlar, bu konuda: “Bir insanı tanımak için ya arkadaşlık, ya ortaklık, ya komşuluk ya da yolculuk edeceksiniz.” İnsan, bu tür ilişkilerde gerçek kişiliğini uzun süre saklayamaz. Egosu onu kısa zamanda ele verir. Gerçek kişiliği ortaya çıkar. Çünkü insanoğlu çoğu zaman egosunu erdemlerinin önüne alır. Dostluklarında ya da üslendiği toplumsal rollerde kendilerini hep alalamama ihtiyacı duyar. Buna bağlı ilişkilerin ömrü de, çıkar beklentisiyle sınırlı olur.

İnsanı tanımak elbette kolay değildir. İnsan aklı ve egosu olan bir varlıktır. Yaşadığı toplumda hep çıkarının güdümüne girer. Erdem alışverişinde yapay bir kişilik sergiler, çevresinin zaafını çıkar malzemesi olarak kullanmayı akıllılık sayar. Söylemde kimse mangalda kül bırakmaz; süttan çıkma ak kaşıktır herkes. Ancak insan, her fırsatta aklını, egosunun emrine vermekten de geri durmaz. Alphonse Karr der ki: “Herkesin üç kişiliği vardır: Ortaya çıkardığı, sahip olduğu, sahip olduğunu sandığı.”

İnsanlar hakkında yine de kesin bir yargıya varmak oldukça güçtür. Bazen kuşku, bazen de güvensizliğimiz nedeniyle yanıltı-

ğımız, utandığımız olur. Sonuçta içsel alanda (olumlu-olumsuz) birini tanıma ve birine güvenme duygumuz daima risk taşır. İnsanı tanımada duyarlılığımız ya da titizliğimiz bizi yalnızlığa itecek boyuta taşınmamalı. Güvenmek ve güvenilir olmak huzurlu yaşamın kaynağıdır dediğimizde bu riski göze almakta başka seçeneğimiz de kalmıyor doğrusu.

Ne var ki insanoğlu (kendini ne kadar alalarsa alalassın) vicdanının baskısından kurtulamaz. Sözlerindeki ufak ayrıntılar kişinin içten olup olmadığını gösterir; sesi, jest ve mimikleri de içinde olanları yüzündeki aynaya yansıtır. İnsan ne kadar özünü gizlese de yüze, sese, mimiklere yansıyanlar, görünüşteki doğallığı bozan nüanslar ya da küçük ayrıntılar onu ele verir. Bu konuda dikkatli, sabırlı ve titiz bir gözlem, bizi çok önemli sonuçlara ulaştırır düşüncesindeyim. Atalar boşuna dememişler: “Yüz, içimizi dışa yansıtan bir aynadır.” Hz. Mevtana: “Dünya gözüyle bakan yüzü, gönül gözüyle bakan özü görür.” diyor. Yeter ki gözlem terazimizi çok hassas kullanalım...

Aralık 2013

- Ön yargılardan arınmadıkça, doğrulara ulaşmamız zorlaşır.
- Aynaya nasıl bakarsak kendimizi öyle görürüz.

AKŞAM ÜÇLEMELERİ

1

sen gidince
ürkek bir akşam çöküyor
kalabalık yalnızlığıma!..

2

her akşamüstü
kanayıp durmuyor mu yalnızlığım
tükeniyorum!..

3

ölümle aramda
saydam mı saydam
bir akşam var!..

4

ölümün
ayak izleri var
alacakaranlıkta!..

5

ey akşam
emzirip durma artık
hüznümü?..

6

kim bilebilir ki
yüreğimde közleştiğini
öksüz akşamların?..

7

ey sevgili
her güz akşamında tebessüm et ki
ömrüme bahar gelsin...

Yasin Mortaş

AŞK KAYITLARI

göz/
gözün ateşiyle
açtı yolların karanlığını
ve bir aşk sarsıntısı
kaldı kalbin ortasında

/sonra tekrar yol aldım/

saat
akşama inen bir çığ gibi
örttü sevinç çukurlarını
kaç saniye bir uzak
gök ucunda kaldı

/ne yol kaldı ne de yakın/

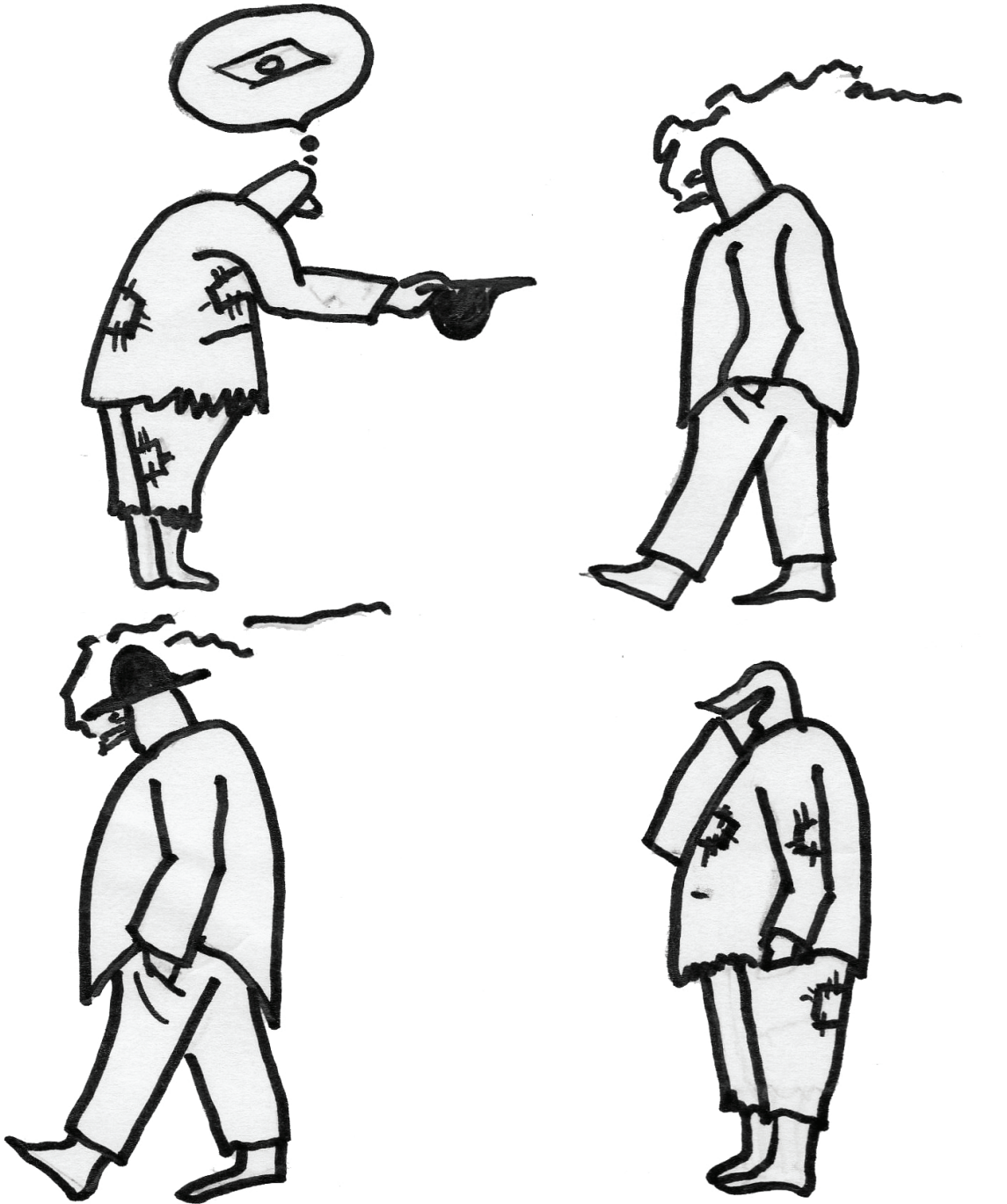
yağmur notlarıyla
toprağa ilıştırılmış
bir tohum sardı
ruhun aşk kayıtlarını

/akaklar içti aşk sularımı/

ve durdum
karanlığın durağında
Harut-Marut yalnızlığıyla
ve bekledim suyu emen çöl içinde

yol bir asr imiş
ikindi boylu

/gölgekte bir sevda hatırası kaldı/

Murat Gül

VARYEMEZLİK

İnsanlar vardır, varlık içinde yokluk yaşarlar. Ne açmasıdır onlar. Gönüllerince yaşamadan, dünya nimetlerinden yeterince yararlanmadan, kuyruğu titretip giderler bu dünyadan.

Biriktirmek, istiflemek, mülk üstüne mülk edinmek, bilmem, ne tür bir zevk verir onlara. Paraya kıyamaz böyleleri. Harcamaya bir türlü gönülleri elvermez. Onlarca parayı, kuluçkaya yatırıp yavrulatmaktan özel bir haz duyarlar. Ne azgın bir doyumsuzluktur bu.

İğrenç bir pintilik akar yüzlerinden. Bakışları sinsi, hesaplı, karanlık ve hınzırcadır. Parayı görmeye görsünler, birden faltaşı gibi açılır gözleri. Fıldır fıldır oynayan bu gözler, sanki bir koku alma duygusu gibidir onlarda.

Dünyanın onca güzelliğini tatmadan, zıbarıp giderler bu hayattan. Kokuşmuş leşler gibidirler, çirkinlik ve açgözlülük akar yüzlerinden. Gezmezler, yemezler, içmezler; içten içe telef olup giderler hepten. İçlerinde ne bir coşku, ne bir sevinç, ne de bir paylaşım barınır; tam-takırdır hayatları.

Hayat, böylelerinin yanından sessizce akıp gider. Koskocaman yaşanmamışlıklar bırakırlar gerilerinde. Küçücük dünyalarının içinde sonsuzlayın bir yitiktirler. Yaşam coşkusuyla, güzellik tutkusuyla sarsılmaz yürekleri. Paraya, mala-mülke gelince betimsizdir dilekleri.

Yoksulluklardan çok varyemezlere acımı-

şımdır. Yedi sülalesine yetecek birikimleri ve mülkleri varken, kıtlık bilincine bulaşmışlardır hepten. Tüm benliklerini kaybetme korkusu sarmıştır bunların. Bu korku, öylesine yoğun, öylesine derindir onlarda. Hayata sürekli, takıntılı, kuşkulu ve hastalıklı bir güvensizlik duygusuyla bakmalarına ne demeli? İçlerinde tepişen kokuları, insanlardan duydukları ürküleri, paranın gerisine sığınarak alt edebileceklerini düşünürler. Bu çarpık yanılsamayla geçer gider o güzelim günleri.

Bir kitap, bir tablo, bir çiçek ve kuş hiç mi hiç ilgilendirmez onları. Çünkü boydan boya yararcıdır bakışları. Duyguları donmuş, düşünceleri solmuştur bunların. Bitip tükenmeyen hırsları kocaman delikler açar içlerinde. Ama bunun ayırtına varamazlar bir türlü. Onulmaz bir hastalıktır bu. Ölmeden önce ölürler. Kaskatı bir cesettirler. Paraya odaklıdır gözleri. Mal mülkle dopdoludur düşleri. Paralarının miktarıyla doğru orantılıdır güçleri.

Kim bilir? Bilemezsiniz. Belki de pinti, cimri diye yargıladıklarımız, belki de hayatlarından hoşnutturlar. Kendi gerçeklikleri içerisinde yaşayıp giderler. Paranın, mülkün verdiği güvence az şey midir? En azından bir güvenlik zırhına bürünmüşlerdir. Sevgi nesneleri paraya odaklanmışlarsa ne diyebiliriz onlara.

Varyemezlerin, pintilerin yanı sıra bir de

elinde avucundakini, sahip olduklarını oburca tüketen, parayla bir türlü dostluk kuramayan, harcamadan duramayan kişilerle de karşılaşmışsınızdır. Bunları oldukça ilginç bulurum. Çünkü kendim de onlara bir parça benzerim. Onlarda kendimi gördüğüm için; daha sıra dışı, daha gözü kara ve delişmen gelirler bana.

Bunlarda hayata karşı bir meydan okuyuş görürüm. Kaybetmeyi göze alanlardır bunlar. Günlerini gelecek kaygısı, gelecek endişesiyle karatmazlar. Geleceğin, geçmişin arkadan görünüşü olduğunu bilirler. Bu yüzden de, bir günlük padişahlığı bin yıllık köleliğe yeğlerler. Bunun da bedelini öderler elbet. Öderler ödemesine ama gene de bu huylarından ödün vermezler. Gözü kara, deli dolu, uçurumları seven, kafalarının yarılacağı bile bile, hayatın içine balıklama dalanlardır. Hayatın biricikliğini bilirler. Onlara göre hayat bir kere yaşanır ve ondan ötesi tufandır. Bu yüzden bir

şeyler yitirmek, servetlerinden olmak acı vermez onlara. Her şeylerini çarçur etseler bile, yanıp yakınıcı, sızlanıcı değildirler. Uçlarda gezinmeyi sever böyleleri. Hayatın bir düş, anlık geldi geçti bir süreç olduğunu sezinlerler. Bu yüzden de doludizgin ve yıldırım hızıyla harcarlar paralarını.

Ne dersin okuyucu... Pintiyle, saçıp savuran arasında bir seçim yapsan, hangisine gönlün kayar? Yoksa; dengeli bir ölçülülüğü mü yeğlersin? Seni bilmem ama ben kendi payıma uçlara savrulmayı sevenlerdenim. Denge ve ölçü bana göre değil. Hayatı fazla ciddiye almayan duruşları severim. Sakınımsız, cüretkâr ve de asi...

Diyeceğim, "neye sahip olduğun değil, nasıl yaşadığın önemlidir"

Yaşamayı geleceğe erteleyenlerin, yaşama sanatını bilmeyenlerin, var olup da yemeyenlerin yüzünde şaklasın dilerim bu sözcükler.

Ümit Parsıl

KAHRAMANMARAŞLI HEYKELTRAŞ FATİH KARAPINAR İLE HEYKEL ÜZERİNE SÖYLEŞİ

Ümit Parsıl: Efendim, öncelikle beni kırmadığınız için çok teşekkür ederim. Heykel sanatının içindesiniz, ömrünüzün neredeyse tamamı bu meslekte geçmiş. Sizce heykel nasıl olmalı? Heykeli heykel yapan unsurlar neler?

Fatih Karapınar: Ben teşekkür ederim. Heykelin felsefesi, kültürü, konusu, mekânı, malzemesi, ebatı, kategorisi derken heykelin oluşumunda o kadar faktör var ki tek bir soruya sığacak ve kısa cevap verilecek gibi değil.

Ümit Parsıl: Biraz sizin heykel anlayışınızdan söz edelim o zaman. Sizin belli kurallarınız var mı peki?

Fatih Karapınar: Bağlayıcı kurallar olmasa da her heykeltraşın belli kurallarının olduğu gibi benim de kurallarım var. Özellikle anıtsal nitelikteki heykellerde, müşteri talepleri, fiyat genellikle esnek olmamızı gerektiriyor. Fakat anıtsal nitelikteki heykellerde figür boyutları en az 3 metre olmalı diyorum.

Ümit Parsıl: Heykellerinizin ana temasını ne oluşturuyor diyebiliriz?

Fatih Karapınar: Genellikle tema olarak kahraman anıt heykelleri oluşturuyor.

Ümit Parsıl: Heykellerinizde kullandığınız teknik ve malzemelerden bahsedebilir misiniz? Bir de çalışmalarınızı göz önüne alacak olursak, bir akıma bağlı olduğunuzdan söz etmek mümkün mü?

Fatih Karapınar: Kompozisyon maket olarak hazırlandıktan sonra çamur işçiliği, alçı kalıp aşaması ve polyester döküm olarak sıralayabiliriz. Eğer, heykel bronz istenirse polyester aşamadan sonra bronz döküme geçilir. Çalışmalarımda genelde izlenimci (empresyonizm) tarzını seviyorum. İzleyiciyi düşünce olarak realistik sınırlara sıkıştırmak istemiyorum.

Ümit Parsıl: Heykel oluşturma süreciniz nasıl işliyor? Konuyu daha önceden mi belirliyorsunuz, yoksa çamurun karşısına geçince konu kendiliğinden mi oluşuyor, yani Sizce eserlerin doğuşu nasıldır, Her hangi bir değişiklik olur mu sizde?

Fatih Karapınar: Yapılacak çalışma sipariş olursa genelde önceden düşünülmüştür. Serbest bir çalışma için düşünmeden kollarınızı sıvayın.

Ümit Parsıl: Heykel yaparken başka sanat dallarından etkilenir misiniz?

Fatih Karapınar: Tabi ki müzik. "Bence müzik herkesin asistanıdır."

Ümit Parsıl: Duygularınızı yaptığınız heykel aracılığıyla başkalarına yansıtabiliyor musunuz ve bu duygular başkaları tarafından algılanabiliyor mu? Bu size neler hissettiriyor?

Fatih Karapınar: Evet genel olarak çalışmalarım anıtsal nitelikte olunca seyredenlerin etkilenmemeleri kendi ellerinde bile değil doğrusu. Bu da beni mutlu ediyor.

Ümit Parsıl: Heykellerinizde sanat çevrenizde kimlerden yorum alırsınız genelde? Bunu nasıl yorumlarsınız? Kendinize örnek aldığınız heykel sanatçıları kimlerdir?

Fatih Karapınar: Sanat çevremdeki arkadaşlardan ressam ve seramik sanatçısı Ümit Parsıl' dan yorum-öneri alırım. Soyut ve Empresyonizm tarzları hoşuma gidiyor. Örnek olarak; Krippel, Rodin, Hüseyin Gezer, Ferit Özşen.

Ümit Parsıl: K.Maraş'ta sanat ve sanatçıya olan bakışı nasıl değerlendirirsiniz?

Fatih Karapınar: Bu soruyu geçiştirmek istiyorum. Fakat şunları da ifade etmeden geçmeyeceğim doğrusu. Kaç tane kurumun veya kuruluşun sanat danışmanı var? Etrafınıza bir bakınız, sanattan ve sanatçıdan anlayan kaç kişi var ki bu memlekette? Benim ve ressam dostlarımla aynı şekilde bu memlekette şikâyetleri var. Bir kurumdan resim siparişi alınır, gider yaparsınız, hiç alakası olmayan sanatın (S) sinden anlamayan gelir yorum yapar eseriniz ve size, emeğinize saygı kesinlikle yoktur; bunu defalarca gördüm ve sanatçı dostlarımla

da görmekteler. Bunun temelinde yatan sebeplerden biri ve en önemlisi; eskiden beri bu memlekette faaliyette bulunan sanatçı ve sanat eğitimcilerinden kaynaklı. Okullarda ki öğrencilerin hepsinin sanatçı olmasını elbette bekleyemeyiz. Fakat, hepsinde estetik kaygı oluşturulabilir, sevgili sanatçı ve sanat eğitimcilerine buradan sesleniyorum: Lütfen kendi özeleştirinizi yapın.

Ümit Parsıl: Bugüne kadar nasıl heykeller yaptınız? Sayısını verebilir misiniz? Neler hatırlıyorsunuz bununla ilgili desem?

Fatih Karapınar: Kendi özel çalışmalarımın dışında sipariş üzerine genel olarak anıtsal nitelikli olanlar, sayı olarak Türkiye genelinde 30 adet anıtsal nitelikli çalışmalarım var.

Ümit Parsıl: Bu ifadeleriniz doğrultusunda şöyle sorayım o zaman: Bir Heykel Sanatçısı olarak siz bu konuda neler yapıyorsunuz?

Fatih Karapınar: Elimden geldiğince gönüllü olarak sosyal aktivitelere katılıyorum. İlgili

gençleri kurslara yönlendiriyorum. Sanatı ve sanatçıyı anlatıyorum.

Ümit Parsıl: Son olarak Heykel sanatı ile ilgilenen gençlerimize neler söylemek istersiniz?

Fatih Karapınar: Türkiye’de ve Kahramanmaraş’ta bu sanatı uygulamada zorluklar olsa da, bu zorluklara göğüs gererek daha kalıcı, daha estetik eserler üretmek gerektiğine inanıyorum.

Ümit Parsıl: Efendim, bize zaman ayırdınız, bu güzel sohbet için çok teşekkür ediyoruz size.

Fatih Karapınar: Ben teşekkür ederim çalışmalarınızda başarılar dilerim.

GİZEM

Güvercinler kanat çırpır
Ben simit kokusunu özlerim.
Ayrıcalık olmaya başlayan yaşam
Benim için gelir şiirler okur.
Gözlerimin önünden geçer
Binbir hata, sürü halinde yeşillikler
Niye sanki her saat gam
Nedendir sırlara saklanışım
Artık her nisyan bir farkedıştır
Yaşamın gizleri benden saklanıyor
Demektir, o, bilirim.

Köprüler geçiliyor otobüslerde
Yalanlar nisyana gark olmada
Ruhumun tüyleri batar da gözüme
Ben rahatsız olmam hiçbir şekilde
Sarı renk hüznü, yeşil barışı çağdırtmaz
Bana
Aynalı odaların ışsızlığı vurur
Her ruz kepenkler açılırken.

Asuman Soydan Atasayar

ÇALINTIYDI GÜLÜŞLER

Beklerken günü hülyalı pencerede
Sıcak bir omuzdun solgunluğu sulayan
Gece uyurken sessiz sessiz
Mehtaba sırlar verdik elemsiz...
Bir buse vermek gibi
Bir gönüle girmek gibi
Çalmıştık gülüşleri..

Firari duygular yeşerince kış günü
Palazlandı yaşanmayan mevsimler
Mısra denizinde yol aldı gemimiz
Kaç şiir limanına demir attık imzasız
Kelebek kanadını yakınca ateş böceği
Kumsal uzakta kaldı ulaşamadık
Oyun havası gibi
Çoban kavalı gibi
Çalarken gülüşleri

Hışmıyla bir yel yaktı alemi
Güne ulaşmadı fırtınalı geceler
Bakışı buz tuttu ateşteki yüreğin
Saçlarından tutmaya ramak kala
Avucumda kaldı birkaç teli baharın
Günahsız suçlu gibi
Hayata borçlu gibi
Çalmıştık gülüşleri..

Şifa Nur (Azerbaycan)

BİR AVUÇ ÖMÜR

Hayattır...
Yaşıyoruz...
Yalancı dünyanın doğru zamanında
Tanrı'dan aldığımız bir avuç ömrün
Hırsız zamanında

Bazen yollarda kalıyor gözümüz...
Kendimizi bulana kadar...
Ne kadar yalanlar etmişiz ki
Çocuk zamanında
Sabahtan akşama...
Akşamdan yatana kadar...

Şimdi
Daha doğru olan zaman var da
İnanmak istemiyoruz
Günahı zamanın omuzlarında görmek
istiyoruz...
Gözümüzün içine kadar uzanan o
yalanı yol
Bazen beceriksiz
Bazen de bilmeden

Hayattır...
Yaşıyoruz...
Bir avuç ömrün hırsız zamanında.

Hanifi Yılmaz

SAHİLDE BİR KIRMIZI GÜL

Hava soğuk deniz sakin
Hüzün dolu dalgalar
Sürüklenmiş sahile
Bir kırmızı güle dokunur.

Hangi sevdalı elden düşmüştür
Kimbilir...
Dayanmış sevdasına besbelli
Yıpratmamış onu hiç dalgalar.

İncitmeden aldım
Seyrettim yüzünü
Belli ki bir hikayesi var
O konuştu, ben dinledim.

“Bülbüle naz ederken gülzârımda
Bağbanım göründü, derdest edildim
Şakıyan bülbülüm figan ederken
Ağlayan bir kalbe ikram edildim.

Rıhtımda gezerken, dostun elinde
Cânânın kalbinden, âhı dinledim
Son nefesi verip, yere düşerken
Çaresiz sevdâyı, vahı dinledim.

Düştüm dalgalara, kınalı bir elden
Sevda türküleri ağlar dinlerdim
Sahilden sahile hasret çekerken
Bir dost beklerken beni anlayacak
Sen çıktın karşıma, beni söyledin”

Kalbi kırılmış bir sevgilinin
Sevda türküleriydi tüm bunlar
Aşkın hicranını anlattı bana
Sahile vurmuş bir kırmızı gül.

Kara bulutlar dolanır durur şimdi sema-
larda
Kırık gönüllerin âhı mı var yoksa?
Hüzün sarmışsa her yanı birden
Umutsuz bir aşkın çılgınlığıdır artık,
duyulur.

Hava soğuk deniz sakin
Hüzün dolu yine dalgalar
Ve derdini dökecek bir yoldaş ararken
Çıkıverdi karşıma o kırmızı gül.

Ben ki,
Sevdalar seyrederim
Gülü, sümbülü, bülbülü dinlerim
Kırmızı gül açmışsa yüreğini bir kez
Bırakamam onu buralarda, öylece yalnız.

BU KEZ DE

Barış diyelim artık
Sen elini uzat
Ben yüreğimi
Isınsın yeniden şu insanlığımız

Gülümseyin düşüncen artık
Sen vazoya gül koy
Ben nergis

Yeter ki
İçinde bir güzellik
Açsın
Çiçekler gibi

Çekinme yaklaş artık
Sen siyah düşün
Ben beyaz
Bir ressamın tablosu gibi

Sorarım sana
Yıllarca savaştık da ne oldu?
Nice canlar yitirdik bu yolda
Oysa ne kadar da kısadır şu hayat

Gel
Bu kez de barış koyalım içimize
Bak gör o zaman
Ne çok sevinecektir şu çocuklar.

KALBİME YAĞMUR YAĞIYOR BU GECE

Dökülür bakışların gözlerinden
Nefesin dara çekilir ateşinle
Aşk sarayım örülür varlığında
Habersizce doğar sevdam yeniden
Kalbime yağmur yağacak bu gece

Baktığımda sana ne gözyaşı ol
Ne dökülen göklerden taş
Kalbim sırdaşın ol diyor gel
Arzularla ötüp gidiyor gün işte
Kalbime yağmur yağacak bu gece

Bakışın doldukça doluyor gözlerime
Sığınırsen, kalsan o zaman
Adın kalbime, alnıma yazılmışsın
Sensiz günüm ne yaşanabilir, ne geçebilir
Kalbime yağmur yağacak bu gece

ONU EŞİNİN KUCAĞINDA VURDULAR

Yatağımdan kalktım. Pencereyi açtım. Dışarıya baktım. “İşte güzel bir mayıs sabahı” dedim. İçimde kırlarda, bayırlarda, dağlarda, taşlarda gezip, dolaşma iştiyakı kabardı. “Niçin olmasın? Bu gün Pazar” dedim. Elimi, yüzümü yıkadım. Kahvaltımı yaptım. Bu arada bulduğum tüm yumurtaları haşladım. Haşlanmış yumurta, peynir, yeşil soğan, marmuldan oluşan ağızımın içine küçük bir şişe de pekmez koydum. Attım kendimi tabiatın kucağına.

Çok hafif bir rüzgâr esiyordu. Saçlarımı yüzümü ılık ılık okşuyordu. Etraf yemyeşildi. Tarlalardan, bağlardan, bahçelerden, kırlardan, bayırlardan, kayalardan, ağaçlardan hayat fışkırıyordu. Tabiatın tüm cünunluğu üzerindeydi.

Köyün önündeki ekin tarlaları arasından, bahçederesine doğru iniyordum. Ekinler boy boy uzamışlardı. Yeşil yeşil başaklar çıkmışlardı. Zülûf gibi uzun, ince, tel tel kılçıkları vardı. Kılçıklar arasında küçük, sarımsı kırmızı çiçekler açılmışlardı. “Yakında bu çiçekler solacak, başaklar buğdayla dolarak altınlaşacaklar” diye düşündüm. Rüzgâr estikçe yemyeşil bir deniz gibi dalgalanıyordu ekinler. Ekinler arasında gelincikler açmış; al al, bayrak bayrak dalgalanıyordu. Hardallar bir başka âlemde, dal dal boylanarak yükselmişler. İnce, çubuksu dalları sapsarı çiçeklerle donanmıştı. Ya papatyalar... Etraflarına

hayat gülücükleri saçıyorlardı. Koyun gözlü, gelin yüzlü papatyalar... Sonra diğer çiçekler... Kırmızılar, morlar, sarılar, eflâuntlar, maviler ve mavişenler... Hare hare, menevişlenerek işlenmişlerdi yeşil dünyaya. Güneş en parlak, en sıcak, en sevecen ışınlarını gönderiyordu doğaya.

Ekinleri geçip indim dereye. Dere boyunda etrafın siyeçlerle çevrelenmiş, bölük bölük bahçeler yer alıyordu. Bahçelerde elma, erik gibi meyve ağaçları vardı. Karık karık fasulyeler, patatesler, domatesler, biberler ekilmişti. Dere kenarında yaşlı ceviz ağaçlarının yaprakları yel estikçe birbirlerine çarparak tatlı,serin bir hissettiriyorlardı. Bahçelerin siyeçleri diplerinde, yolların kenarlarında ballıbabalar harman olup açılmışlardı. Kelebekler çiçekten çiçeğe dans ediyorlardı. Arılar çiçek tozları, balözleri toplamakla meşguldü. Derenin iki yakasındaki kayalık yörelerde top top pelinler göze çarpıyorlardı. Sarı sarı çiçekler açmışlardı. Balbaşları ada ada çıkmışlar, boy boy büyüyorlardı. Daha çiçek açmamışlardı ama, balımsı kokuları, pelinlerin acımsı, keskin kokularına karşılık burnuma kadar geliyorlardı. Renk renk çiçeklerle bezenmiş, yeşil entarili, sarı saçlı, sarı-elâ gözlü, burcu burcu kokulu bir tabiat kucaklamıştı beni.

Bu mestinaz bahar sarhoşluğu içinde ağır ağır ilerlerken, önümde, otların içinde upu-

zun bir karaltıyla irkildim. Bir değil, ikiydi. O an beynimde “yılan” diye bir yankılanma oldu. Evet... Beş, altı adım önümde, yemyeşil çimenlerin üzerinde, iki kara yılan sevişiyordu. Ben dalgınlıkla onlara bu denli yaklaşıırken, onlar da beni görmemişlerdi. Hâlâ da görmüyorlardı.

Durup seyretmeğe başladım. Öyle ateşliyidiler ki, şimdiye kadar hiç böylesini görmemiştim. Ben çobanlık yaparak büyüdüm. Çocukluk yıllarımdan beri birçok canlının çiftleşmesine tanık olmuştum. Ama yılanları ilk defa görüyordum. Hiç bu kadar ateşli olacakları aklıma gelmemişti. Öteden beri yılan bende ürkütücü, soğuk bir his uyandırır. Doğal olarak da tabiatı soğuktur zaten. Çobanlık yaptığım yıllarda, dağda uyurken ayağımın üzerinden geçmişti de; vücudu buz gibiydi. Beni de, o soğukluğu uyandırmıştı. Şimdi bakıyorum. Gözümün önünde iki kara yılan kuyrukları üzerinde dimdik doğruluyorlar. Kıvrım kıvrım birbirlerine dolanıyorlar. Ağzı ağıza verip, acayip sesler çıkarıyorlar. Bir müddet böyle dimdik kaldıktan sonra boylu boyunca çimenlerin üzerine uzanırlarken, kuyrukları da birbirlerine dolanıyor. Tek vücut olarak alt-üst alt-üst yuvarlanıyorlar..

Sonra ayrılarak tekrar kuyrukları üzerinde doğrulup birbirlerine sarılıyorlardı.

Bu böyle sürüp giderken, ben de donmuşçasına onları seyrediyordum. Ürkütmemek için hiç kımıldamıyordum. Onlar birbirlerine sarılırken, bazen yılanın boynuma dolandığı duygusuna kapılıyordum. O an sırtımın soğuk soğuk terlediğini hissediyordum. Sonra “dolansa n’olur ki? Bunlar zehirsiz” diyordum. Ardından “öyle deme. Zehirsiz de olsa yine tehlikeli. Baksana,nerdeyse iki metre var. Allah göstermesin. Böyle bir yılan insanın boynuna dolandığında, sıksa insanı boğabilir.” Diye düşünüyordum. “Şurdan bir taş alsam... İkisini birden bir taşta hallederim” dedim. Sonra “yazık! Böyle bir çiftte kıyılır mı?”dedim.

İşte tam bu anda, hırçın bir ses, beynimdeki tüm düşünceleri, eski bir bez gibi “cart” diye yırtıverdi. “Amanının! Yılaann!” diye bağırды bir kadın. Bu ses, yılanları da

korkutmuş olacak ki, hemen birbirlerinden ayrıldılar. Biraz ilerideki eski duvara doğru kaçmağa başladılar. Kadın yerden iki taş alıp doğrulurken, dişi yılan duvarın dibindeki deliğe giriyordu. Erkek dişisini koruma içgüdü-süyle kafasını kaldırıp, kadına doğru döndü. Hışım la “fufff” diye tısladı. Aynı anda kadın, daha benim “yapma” dememe fırsat vermeden taşı yılanın belinin ortasına yerleştirdi. Yılan can acısıyla kıvrılırken, kadın ikinci taşı indirdi. Bu ikinci taş daha can alıcı yerine vurmuştu. Tam yılanın ensesine isabet etmişti. Artık yılan kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Kadın arka arkaya iki taş daha vurdu. Yılanın kıpırdayacak hali kalmamıştı. Kadın bahçenin siyecinden bir kazık çekti. Gidip yılanın kafasını iyice ezdi. “Şimdi geberdi kâfir” dedi. Bana döndü: “Çok mu korktun be hoca efendi?” dedi. Ben kadına cevap vermeden yılanı yaklaştım. Duvarın dibinde, yemyeşil çimenlerin üzerinde cansız yatıyordu. Oysa az önce hayat doluydu.Eşiyle sevişiyordu. “Ölümün kime, nerde, nasıl geleceğini ancak Allah bilir” diye düşündüm. Sonra kadına döndüm. “Yazık ettin yılanı. Öldürmemeliydin” dedim. “Yazık olur mu hiç hocam? Yılan düşmandır. Öldürmeseydim, kim bilir kimin canını yakacaktı” dedi. “Kimsenin canının yakmazdı. Çünkü bunlar zehirsizdir. Üstelik senin patateslerini, sebzeler meyvelerini kemiren fareleri yakalayıp yedikleri için sana iyilik de yapıyorlardı” dedim. Kadın yüzüme şaşırmış gibi bakıyordu. “Çok yazık ettin yılanı. Acımadan öldürdün. Dul bıraktın eşini. Sen dul kalmak ister miydin?” diye sordum. Kadın faltaşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. “Allah göstermesin. O nasıl söz öyle. Ağzından yel alsın” dedi. Elindeki kazığı bıraktı. Bahçelerin arasında kayboldu.

Yılanı baktım. Kuyruğu hâlâ titrer gibiydi. Yaralarına sinekler konmağa başlamışlardı. Burada, yerde cansız yatan sanki bendim. Yılanı değil de beni vurmuşlardı sanki. Etrafıma bakındım. Tadı kalmamıştı baharın da, gezmenin de. Hüzünlü hüzünlü geldiğim yoldan geri döndüm.

KUKLA OYNATANLARI ÖZLEDİM

İlkokul yıllarına götürüyor anılarım beni... Küçük diye seslendikleri yaş ilmiğimdeyim. Bundan otuz yıl öncesi. Üç ya da dört yaşındayım. Yılda bir kez yaşadığım bir olay bu. Yaz ayında kurulan bir çadır ve çadırın içinde değişik simalar. Kimilerin yüzü boyalı, kimilerinin de boyu çok uzun. Çocuklara çok ilginç gelen, büyüklere de nasıl yaptı merakı veren bir görüntü var bu çadırlarda. En fazla kaldıkları da üç gündür. Gelirler, yerleşirler, oyuna hazır hale gelirler. Sonra biz küçüklerde başlayan bir telaş... Üç gün boyunca gösteriler devam ederken, o üç gün, orada olmak için büyüklerimize döktüğümüz diller.

Ayılar, atlar, tavşanlar... Hiç görmediğimiz değişik cinsten hayvanlar alemi.

Midilli atını ise ne çok istemiştım. Hatta babam pazarlık dahi yapmıştı da adam satmamıştı. Sihirbazın yanına gelişini ve bana özel birkaç gösteri yapması hep aklımda kalmıştı.

Her yaz gelirlerdi ve bir yıl boyunca biz onu konuşurduk. Küçüktük...

Şimdi muhteşem gösteriler var ama bir gün bile o güzel sohbetleri edemiyoruz.

Pinokyo, yalan söyleyince burnu uzuyordu. Küçüklükten öğrendiğim için yalan söyleyince ben de kekeleme başlardı hemen. Pinokyo için burun uzaması bende dilimin dolaşması demekti. Onbeş ya da yirmi dakika süren gösteride nasıl da eğlenirdik. Siyah perdeden iki kol uzanır, iplere bağlı kuklalar oynamaya başlar, onlar konuşur ve biz perde arkasını önemsemeden kuklalarla eğlenirdik. Ne muhabbetti, yaşayanlar için. Yanakları kırmızı ile boyanmış, tüm parçaları iple

birbirine bağlı bir kuklaydı belki yalnızca. Fakat, onları konuşturan usta yaşam katıyordu o tahta parçalarına... Unutmadığım bir sözcük daha vardı anılarımda: "Siz de yalan söylerseniz burnunuz uzar."

Şimdi o çocukluğumun konup giden panayırı yok. Uçan sandalyelerde ne mutluluk çığlıkları atardık öyle. Pek de uzun sürmezdi ama olsun paramız yettiği kadar binerdik. Sonra büyüklerimize koşar, tekrar harçlık isterdik.

Bir de halka tatlıcı gelirdi. Kurulurdu tezgahına, "Sıcak Tatlı" diye anons yapardı. Elinde bir külah, külahı da kendisi yapar, ondan seslenirdi. Megafon dediklerinin orijinal haliydi o. Hep beraber tatlıcının başına toplanır ve tatlı sırası beklerdik. Beklerdik ki tatlı nasıl yapılıyor diye de merakla izlerdik. Önce küçükler paraları uzatır, birer tane alır ve sıra büyüklere gelirdi. Babam, benim küçüklük arkadaşımı. Her daim onunla gezerdim. Bizden sonra, tatlıcının önünde ki kuyruk da artık büyükler yerini alır ve evden büyük kaplar gelmeye başlardı. Gelenimiz gidenimiz bol olurdu o günler. El arabasıysa o zamanın lüks taşıtıydı. Tatlıcı da öyle her zaman gelmezdi. Gelince de hem kendi mutlu olurdu hem de biz küçükler.

Artık insanları da o küçüklüğümde ki kuklalar gibi görüyorum. Ama kuklanın ustası olmayınca tahta parçasından öteye gitmiyor günümüzde ki pinokyolar. Birileri çıkıp yine kuklaları oynatmaya başlamalı. Sıcak sohbetler tekrardan insanların yüzündeki çizgileri silmeli. "Tebessüm etmek sadakadır." Sözü unutulmamalı. Tebessüm etmenin

önemini şimdi çok daha anlıyorum.

Öğrendim!Kukla ustası sadaka vermiş bizlere. Uyanık da, üstelik üstüne de para vermişiz. Olsun, şimdi insanlar para için tebesüm etmeyi bırak binbir takla atıyor. Küçük ellerimin arasına sığmazdı bayramlarda topladığım paralar. Para da umurumda olmazdı; gider top alır, oynar, sonra yorulunca da topu patlatırdık. Bu kez başka bir renk top alırdık. Bir bayram da dokuz tane top aldır-

mıştım babama. Şimdi, bizim evladımız istese sanırım yapmayız bunu. O zaman çocukluk da,yaşam da özeldi bence.

Çocukluğumun elinden anılarda tutuşmak... Zaman zaman da olsa çocuklaşmak ne güzel. Aklıma Yalçın Yücel'in, "Çocuklar Bir Başka Güzel" adlı şiir yapıtı geliyor. Yeniden düşünmeye başlıyorum geçmişte bıraktığım günleri...

Güldane Akarsu

ACIR

Acır kuşların sesi
Karanlığı öterler
Bir gün batımında
Hüzün duyarak

İçimizin dehlizlerinde
Uzar gider zaman
Kuşlar mıdır yoksa gökyüzümü?
El ele tutuşan

Bilinmeyenler
Çoğalır daha da
Sorular soruları getirir
Bir kördüğüm çıkıverir birden ortaya

Acır o zaman denizin sesi de
Çoğaldığında dalgalar
O sonsuz mavi
Yitirir sevimliliğini

DİĞERLERİ GİBİ DEĞİLİM

Elim varmaz
Koparamam seni çiçek
Bir tek
Kokundan alır
Koyarım içime

Şu uzanan
Bütün güzellikler
Sevdamdır benim
Vazgeçemeyeceğim
Doğan güneşim

Seni koparamam çiçek
Bakma öyle
Şaşıрма da
Ben ötekiler gibi değilim

Bendeki sevgi
Sendeki renk gibi
Kokun gibi
Gözlerin gibi işte
Şu doğayı kucaklayan

Elim varmaz
Kötü olan
Hiçbir hareket
Barınmaz yüreğimde
Koparamam, ezemem hiç.

YAŞARKEN

Yanılır insan
Zaman zaman olsa da
Düşer bir çıkmaza
Üzülür o an düşünce

Geçer sonunda elbet ki
Tez unutulur hüznler, acılar
Yılmak var mıdır ki
Bırakmak şu yaşamda

Yok derken
Kaçamam, vazgeçemem
Bir yüce ağaç gibidir
Daha da artar yürekliliğim

Ara sıra da olsa
Sorgularım kendimi
Aynaya düşmeyenler
Çıkar o zaman bir bir ortaya

Şu gizil yaşamımızda
Nice düşlerimiz vardır, gök mavisi
Sarılıp sarılıp yattığımız da
Onca umutlarımız

Bunca acı, bunca hüzn varken
Nedir ki bu düşmanlık
Nedir bu kin
Tükenmeyecek mi hiç şu savaşlar?

Oysa kardeşiz hepimiz
Yaratan öyle yaratmamış mıdır evreni?
Bu yüzdendir işte, bu yüzden
Bütün çocuklar barışıktır birbirine

KARŞI DURUŞ

Sıcak hava nefes almayı zorlaştırıyor. Âvâreler ve okullu olanlar dışında herkes işinde gücünde. Yaz tatilinde kente dönen üniversiteliler ortalıkta göze çarparsa da yakacak ve ekmek parası kazanmak için Çukurova'ya çalışmaya gidenler, mahalle nüfusunu aşağıya doğru dalgalandırıyor. Ortalık suyu çekilmiş değirmen gibi!

Kent henüz klimanın adını bile bilmiyor. Öğle yemeği için evlerine gidenler, tez kendisini, mahallenin tek nefes alacak yeri durumundaki küçücük parka atıyorlar.

Kentte su sıkıntısı had safhada, mahalleye su, gece yarısından sonra sadece birkaç saatliğine akıyor!

Parkın orta yerine kara betondan yapılmış, estetikten yoksun havuzun fiskeyi kireç tutmuş. Kullanıma yetmediğinden, hiçbir zaman havuzda su biriktirilemiyor.

Kentlerini su kenarlarına kurmaya alışmış nesillerin torunları, haliyle susuz havuzun etrafına da oturmuyorlar! Dipte kalan sudan içebilmek için, havuzun kenarlarında nafile çırpınışlarla ve süratle gezinip duran kuşlar, çevredekilerin varlığına bile aldırış etmiyorlar. O zavallıların halini düşünen zaten yok. Karışık ve sık dikilmiş çam ağaçlarıyla çınarların, ışığı yakalamak hevesiyle göğe doğru seğirten dallarında yapraklar sararmaya başlamış, bu da kimsenin umurunda değil! Yaşananlar, çaresizlik, yokluk ve kader olarak kanıksanmış. Küçük kıyamet yaşanıyor!

Bu parkın kapısından içeri adımını atan her kişi önce alanı tarassut ediyor, beraber oturabileceği kafa dengi kişilerin olup olmadığını araştırıyor, ona göre kendisine bir yer

seçiyor. Genç adam da öyle yaptı, kendi arkadaş grubundan ortalıkta henüz kimse yoktu. Biraz olgun yaştakiler, saygınlıkla bölülük arası davranışları sebebiyle yeni yetişen gençlere karşı yakın durmaktan kaçınmayı tercih ediyorlardı. Düşünceleri, giyim tarzları, sohbetleri, hatta kılık kıyafetleri bile bu iki yaş grubunu bariz bir şekilde birbirinden ayırıyor, aralarındaki mesafe de gitgide açılıyordu. Zaten aynı kuşaktan olmayanların bir arada oturmaları, önceki kuşağın geleneklerine göre uygun görülüyordu. Aralarındaki bu farklılaşmadan dolayı bu iki yaş grubu, kendi ayrı dünyalarını yaşamayı tercih ediyorlardı. O da bu ayrışmadan nasibini almış birisi olarak, kendince seçtiği masaya gitti, yalnız başına oturdu.

Genç adamı gören işletmeci, bir isteğinin olup olmadığını sordurmaya gerek bile duymadan, hemen bir çay gönderdi. Bu durumda olanların işi para kazanmak olduğu için o da öyle yapıyordu.

Genç adam, çaydan bir yudum aldı sonra bardağı masaya bıraktı, aradan dakikalar geçtiği halde çaya bir daha elini uzatmadı. İşletmeci, genç adamı uzaktan takip ediyordu; çünkü yaptığı işi biliyordu.

O, yanında getirdiği kitabı okumaya devam ediyor ama çaydan içmiyordu. İşletmecinin içine bir kurt düşmüştü! Bir süre daha dikkatlice onu gözlemledi. El koyması gereken bir iş olduğuna karar vermiş olacak ki, kabadayılığın alâmetlerinden sayılan ökçesi basık ayakkabısı ayağında, aheste yürüyüşü ile bir sağa bir sola salınarak, bardağı alma bahnesiyle bizzat kendisi genç adamın masası-

na kadar geldi. Geldiğini haber vermek için yapmacıktan öksürerek ses çıkardı, fakat o aldırmadı, okumasına devam ediyordu. İşletmeci, masanın üzerinde duran çay dolu bardağı elini uzatırken, harfleri çiğnercesine genzinden çıkardığı kabadayı bir ses tonuyla: "Çayı içmemişsin !" dedi.

Çayın içilmemesi işletmeci açısından bir sorundu, ne de olsa adam işletmecilik yapıyordu. İşin mahiyetini bizzat öğrenmeliydi! Biliyordu, genç adamın arkadaş çevresi genişti, mahallenin gençleri onu ve davranışlarını önemsiyorlardı, aslında kendisi de önemsiyordu, zaten bu yüzden bardağı almak için bizzat gelmişti.

Genç adam, başını kaldırmadan sakın ve yumuşak bir ses tonuyla: "Çay bayatmış!" dedi. Kabadayı dünyasında bu söz, bir işletmeciye söylenebilecek en ağır sözlerden biriydi, üstelik bu söz, racona da onun yaşına da uygun değildi.

İşletmeci umursanmadığının farkındaydı ama karşıdaki de müşteri idi, ancak tepki vermezse de olmazdı, kazara bir gören olsa karizma çizilmiş olurdu! Sesli olarak derin bir nefes aldı ve aynı şiddette nefesini geri verdi, öfkesini içine hapsetmeye çalıştığı belli oluyordu. O, başını kaldırıp kedisine bakmadığı halde kaşlarını eğdirip dudak bükme suretiyle tepki verdi. Böyle bir caka satılmazdı, o görmese de başkaları görebilirdi.

Genç adamı kendisi de özgüveni ile tanıyor, hatta saygı duyuyordu. O da bu yüzden bu hareketini tınmamış olabilirdi. Kabadayı dünyası, her işi tadında bırakmayı bilirdi! O da öyle yaptı. Çay dolu bardağı aldı, efelenişli yürüyüş tarzını hiç bozmadan çay ocağına doğru yürüdü.

Bütün bunları kendi kendine yapıyordu, yaptıklarını çevreden kimse görmüyordu. Fakat o, herkes kendisini izliyor gibi davranıyordu! Ne de olsa bu işlerin içerisinde gelen bir alaylıydı!

Biraz sonra işletmeci bizzat, çay dolu bardak elinde, o meşhur sağa sola yamularak yürüyüş edasıyla geldi ve hiç terk etmediği üslu-buyla, kelimelerin üstüne basarak: "Tamam, öğrendim ki deminki çay bayatmış, çocuklar

hata yapmış, şimdi sana iyi bir çay getirdim!" dedi. Genç adam ses çıkarmadı. O, çay dolu bardağı masaya bırakıp çay ocağına doğru yürüdü. Aheste adımlarla uzaklaşırken, arkasına dönüp bakmıyor, belki de bakmamak için kendini tutuyordu ama göz ucuyla takip etmeye çalıştığı belli oluyordu.

O uzaklaştıktan sonra genç adam çaydan bir yudum aldı, sonra bardağı masaya bıraktı, kalanını yine içmedi.

Kulübenin önünde, elleri arkada, kısa adımlarla dolaşmaya başlayan işletmeci, etrafa belli etmeden, uzaktan onu takip ediyordu. Bir müddet bekledi, belli ki sabırsızlanmıştı, davranışları huysuzlandığını açığa vuruyordu. Bir taraftan geziniyor, bir taraftan da başını sağa sola çevirerek kızgınlık gösterisi hareketler yapıyordu. Daha fazla dayanamadı, garsona genci işaret ederek bir şeyler söyledi. Onların bu hareketi genç adamın gözüne takıldı, o da göz ucuyla onları takibe başladı, kısa bir takipten sonra vazgeçti, işi seyrine bıraktı.

Çok geçmedi, bu sefer genç adamın masasına garson geldi. Belli ki o da patronuna öykünüyordu, ezercesine kelimelerin üstüne çökerek; "Çayı içmemişsin ahbab!" dedi. Genç adam kitaptan gözünü ayırmadan: "Sonraki çay öncekinin devamı, biraz daha fazla dem çekilmiş!" dedi. Garson yüzünü ekşiterek başını birkaç kez hızlıca salladı. Cümle ona biraz karışık gelmişti, sağ işaret parmağının ucunu bastırıldığı başını sağa sola sallayarak tekrar ettikten sonra cümleyi çözdü. Sesini çıkarmadı, yaptıkları işi o da biliyordu. Onlar, sadece alacakları parayı bilirlerdi, galiba bugün durum farklıydı!

O sırada Abdullah öğretmen parka girdi, etrafa hiç bakmadan, su şırıltısından yoksun havuza doğru yürüdü. Sadece havuzun etrafını trotuar gibi çevreleyen tek sıra oturma-luk yer beton, diğer yerler topraktı. Toz, topraktan korunmak isteyenler daha çok burayı tercih ediyorlardı. O da orayı tercih etmişti, engin iskemlelerden birini kendisine doğru çekti, oturur oturmaz genç adamla göz göze geldi, her ikisi de başlarını eğerek önce selamlaştılar. Sonra öğretmen, el işaretleriyle

onu yanına buyur etti.

O da engin iskemlelerden bir tane alarak karşısına oturdu.

Kuşların her kovukta bulduğu, birkaç damlacıktan ibaret suyu değerlendirmelerini dalgın bir şekilde süzdükten sonra: "Suyunuz çekilirse, söyleyin bakalım, size kim bir akarsu getirebilir?" beyanını hatırlayan bile yok dedi demesine de garsonun bir hareketiyle söz orada kesiliverdi.

İşletmenin, belirli aralıklarla çay dağıtma adetleri vardı. Kışın kapalı olan çay ocağı, baharda açılmasına rağmen sadece yaz aylarında iş yapılabilirdi. Tam da bu mevsim iş zamanı idi. Onların hasadı da bu aylarda oluyordu. Garson, az önce çay dağıtma faslına başlamıştı. Parkın etrafına serpilerek oturanlara çay vermek için hızlı adımlarla masaları bir, bir dolaşmıştı. Çaydan kimisi alıyor, kimisi almıyordu. Parkta bulunanların çoğu ya öğrenci ya da zar zor geçinen, iş yapmaktan takati kesilmiş adamlardı. Her çay dağıtıldığında çay içmeye kiminin kesesi, kiminin de ne kesesi, ne de sağlığı elvermezdi. Bu yüzden garson, bir tepsi dolusu çayı bitirememişti. Hızlı adımlarla geldiği havuz başında, ani firen yapan arabalar gibi topuklarını yere sürterek durdu, çark edip geldiği hızla gitti. Ayakları yalındı. Genellikle öyle dolaşırdı, onun bu halinden hoşlanmayanlar olsa da o kendince böyle bir stil tutturmuştu.

Anlayamadıkları duruma, tepside iki çayla tekrar gelen garson; "Demin çaylar soğumuştur, onun için size sıcak çay getirdim." sözüyle açıklık getirdi.

Daha çok, okumuş ve okullu olanlar içerisinde itiraz edenler olmasına rağmen bu parkta çaylar genellikle tabaksız getiriliyordu. Çaylar tabaklarda verildiğinde ise bu kişiler, kahveci tabağı denilen kırmızı çizgili tabakların yivlerinde oluşan kararmadan dolayı tabakların temiz olmadığından yakınıyorlardı. Çoğunluk ise, başkaları tarafından, kendileri için uygun görüldüğü şekilde yaşamaya alıştırmışlardı, parası ile de olsa verilen her hizmeti onlar bir nimet biliyorlardı!

Garson, devamlı müşterilerinin, çayı kaç şe-

keri kendisi atıyordu. Şayet tanımadığı kişiler olursa: "Kaç şeker?" diye soruyor, şekerleri çıplak parmakları ile tutarak yine kendisi atıyordu. Garsonu bir türlü maşa kullanmaya kimse alıştıramamıştı. Genç adam, onun atmasına rıza göstermediği için şekerleri her zaman kendi eliyle atıyordu. Şekeri atılmış çayı onun almadığını bildiği halde garson sesini kalınlaştırarak ve hızlı bir şekilde: "Kaç şeker?" dedi. Genç adam yandan bir bakış yaptı, tepki vermek üzereyken dudakları hareketsiz kaldı, sözünü yuttu. Sonra kaşları ile şaşkınlığını sergiledi; belli ki gördüğüne inanamamıştı.

Garsonun elinde, maşa ile tuttuğu çay dolu bir bardak vardı! Bardağı yavaşça sehpanın üzerine bıraktı, sonra da maşa ile şeker attı. Öğretmen de genç adam da bu gelişmeye çok şaşırmışlardı. Cevap gecikmedi; parmağı ile genç adamı göstererek: "Bugün, bu adam için maşa aldım. Bundan böyle bunun bardağını da maşa ile tutacağım, elimizin dediğini yemez, içmez bu, bizim elimizde ne varsa!" dedi. Ayağına ayakkabısını da giymişti, keyfi yerindeydi.

Genç adam: "Düzeltilmek için yanıtlara karşı durmak gerekir!" dedi. Öğretmen: "Yoksa doğrular hayatta yer edinemez." diyerek bu sözü onayladı.

Garson gözlerini hızlı bir şekilde iki yana hareket ettirdikten sonra onlara baktı; "Pek bir şey anlamadım ama!" diyerek boynunu bükte. Dönüp giderken hızla tekrar onlara dönerek: "Tamam, şimdi çözdüm." demesiyle "Benimle dünyayı düzeltirsiniz, ne yaparım!" demesi bir oldu. Sonra da: "Ben garibanım ya, ancak bana ve benim gibilere gücünüz yeter!" dedi. Garson hızını alamamıştı, genç adama döndü, sağ elinin işaret parmağıyla parkın hemen karşısındaki okulun sur gibi yüksek duvarını göstererek: "Senin karşı duruşlar da biraz fazla dik arkadaş, tıpkı şu okulun duvarı gibi !" dedi ve kahkahayı bastı. Espri onların da hoşuna gitmişti, kahkaha sesleri parkın her tarafından duyuldu, herkes merakla sesin geldiği yöne baktı. Garsonun bu denli pervasızlığına işletmecinin rıza göstermediği zilin sesinden anlaşılı-

yordu. Bu tür yerlerde hep olduğu gibi burada da garson çağırılırken zile basılıyordu.

Çay ocağı, parkın hemen giriş kapısının solunda, bir çınar ağacının himayesinde, küçücük bir kulübeden ibaretti. Herhalde giriş çıkışları daha rahat kontrol etmek için böyle bir yer seçilmişti, özellikle de gidenlerden para tahsil etmenin en iyi yolunun bu olduğu düşünülmüş olabilirdi.

İşletmeci, kentte su sıkıntısı olmasına aldırmıyor, plastik bidonlara önceden doldurduğu su ile kulübenin etrafını, belirli aralıklarla yavaşça sularken çınar ağacını da ihmal etmiyordu. Bunu öncelikle kendisi için yapıyordu; hem tozdan korunuyor, hem de kısmen de olsa serinlik oluyordu.

Bazı âvâre kişiler de bu yüzden çay ocağının hemen yan tarafında oturmayı tercih ediyorlardı. Bunların içinde öyle birisi vardı ki; yapıştırırcasına ağacın gövdesine sırtını yaslıyor, yaz kış, üzerinden hiç çıkarmadığı avcı yeleğinin hırpalanmasına aldırmaz bile etmiyordu. Engin iskemlede bacak, bacak üstüne atarak sabitlenmiş gibi hemen her gün, aynı yerde, aynı şekilde oturuyordu. Okuma yazması yoktu ama oturduğu yerden, giren çıkanların çetelesini verebilirdi. Her türlü fesada açık bakış ve davranışlarından dolayı mahallede herkes, onun şerrinden uzak durmaya gayret ediyordu. Kimileri de onun bu fesat halinden dolayı biraz da “eyvallah” ediyordu, işletmeci de bunlardan biriydi, onun için, müşteriden akacak paralar kadar hakkında menfi söz söylenmemesi de önemliydi.

Garson, çay ocağının önüne vardığında adam, tespihini takla attırıp şakırdattıktan sonra bıyık altından keh, keh gülererek “Ne oldu?” der gibi mânâlı bir şekilde ona baktı. Genç adam, daha fazla şımartmamak için gözlerini adamın üzerinden hemen çekiverdi. Onları kendi halleriyle baş başa bıraktı.

Her tarafta fikri akımların hız kazandığı günler yaşanıyor. Burada da masaların, sehpa-
ların üzerine, kimler tarafından yazıldığı belli olmayan, bir kısım atasözleri ve vecizeler, bazen de siyasi içerikli cümlelerle çevreye mesajlar verilmiş olunuyordu.

Öğretmenle genç adam, önlerindeki sehpanın üzerine, yeni yazıldığı belli olan bir sözün kritiğini yapıyorlardı. Öğretmen: “Kültür, işte buralara indi, yaşanması gerekenler, sadece laf olsun diye alelâde yerlere yazılmaya, kitap okunmayınca da birilerinin eli ile kişiler işte böyle yönlendirilmeye çalışılıyor.” dedi. Genç adam, öğretmenin sözlerini başını sallayarak onayladı, sonra da; “Kişi, siyasi düşüncesini, başta kendisi yaşamak yerine, başkalarını muhatap alarak, rasgele yerlere yazdıkları fikirlerini tartışmaya açınca, toplumda kargaşa yaşanıyor, yükselen seslerden de haliyle herkes rahatsız oluyor! İnsanlar, ‘Niçin yapmayacaklarınızı söylüyorsunuz?’ ikazını ya düşünmüyorlar, ya da bundan haberleri dahi yok!” diyerek, bu şekilde siyasi söylemlerin sağa sola yazılmasını uygun bulmadığını belirtti.

Tam da bu sırada yanlarından geçmekte olan birisi selam verdi. O da diğer öğrenciler gibi tatile gelmişti. Birbirlerine hâl hatır sorduktan hemen sonra, arkadaşı genç adamı, daha önce bir yerde sarf ettiği: “Duvarlara yazı yazarak tebliğ yaptığını zannedenler bilmelidirler ki bu, marifet değildir. Etrafa saygılı olmak gerekir, çevreyi kirlletmeye, estetiği bozmaya kimsenin hakkı yoktur.” Sözüne göndermede bulanarak, alaylı bir şekilde o kınadı ve: “Yoksa birilerinden mi korkuyorsun?” dedi.

Genç adam bu söze çok sert tepki verdi. “Düşünce ve inançlar yaşandıkları zaman itibar görmüş olurlar. Hele inançlar, yaşanmak içindirler. Duvarlara yazılıp da yaşanmayan inançlar, birileri tarafından sadece kullanılmış olur. O en mukaddes kelimenin üstüne abdestbozan sarhoşun yaptığı hareketten, o yazıyı oraya yazanın yaptığı iş daha ehven ve daha eşeddir. Sarhoş bir hata yapıyorsa ötekisi iki hata yapıyor, hem yazıda geçen ulvî kelimeye hakarete, hem de sarhoşun hakaretine sebep oluyor demektir. Uğrunda canlar verilen o ulvî kelimenin başına bir p harfi ilave edenin pislik hareketi kadar, onu oraya yazıp bu işlere sebep olanların hareketi de en az o şiddette bir pislik harekettir. ‘Başkalarının taptıklarına sövmeyin. Sonra onlar da

cahillik ederek Allah'a söverler!' uyarısını, herkesten daha iyi bilmesi gerekenler, nasıl böyle bir gaflete düşebilirler? Eğer farkında olunarak bunlar yapılıyorsa, yazıklar olsun hepsine!" dedi.

Öğretmen, genç adamın hiddetini sakinleştirmeye çalışıyordu, fakat o bir kere hiddetlenmişti. Tartışmayı başlatan adam gayet pişkin bir vaziyette: "Tamam kardeşim kızma, sen Ebubekir hilminde ol, ben Ömer gazabında!" diyerek yeni bir tartışmanın kapısını aralamıştı ki; çay ocağı tarafından bir feryat sesi duyuldu.

Bu gelen ses mahallenin meczubunun sesiydi. Ne dediği, arada geçen konuşmalardan dolayı anlaşılamamıştı.

Genç adam ve öğretmen önce ilgilenmediler. Park işletmecisi ve çalışanlarının, meczubu parka girdirmek istemediklerini biliyorlardı. O, ne zaman parka gelse, patron ya da çalışanlar, bir iki sözle onu oradan uzaklaştırırlardı. Yine öyle olacak zannetmişlerdi. Fakat kısa bir süre sonra meczubun yürekleri dağılayan: "Öldüm anam!" feryadı duyuldu. Yumurta topuklu ayakkabısı ayağında olan garson, meczubu yere yatırmış, ayakkabısının topuğu ile ağzının üstüne, üstüne darbeler indiriyordu. Zavallının ağzından kan

adeta fışkırıyordu.

Sırtını çınar ağacına yaslayıp oturan adam ve etrafındakiler, horozcu kahvesinde, horozları kapıştırıp seyretmekten zevk alan acizler gibi, dayak faslını kahkahalarla seyrediyorlardı. Üstelik garsonun tarafını tutan sözler de söyleyip kavgayı kızıştırmaya çalışıyorlardı. Garson, dayak atmaya kendisini iyice konsantre etmiş görünüyordu. Meczup feryat ettikçe daha bir iştahlı vuruyordu.

Hışımına yere saplanan bir yıldırım gibi yerinden fırlayan öğretmen, arenaya dönmüş yere bir solukta ulaştı. Onlara yetiştiğinde, meczup çok yara almış ve hırpalanmıştı.

Öğretmen, garsonun sağ elini kavradığı gibi savurmaya başladı, kollarında acı bir güç oluşmuştu. Garsonu o hızla iki tur çevirdi, sonra da savurarak fırlattı.

Âvâreler bu sefer de garsonun haline gülüyorlardı. Adamlar arena seyircileri gibiydi! Garson yere çakılınca aynı şiddette kahkahalar atanların sesi, öğretmenin: "Yahu sizler insan mısınız?" sözüyle kesiliverdi.

Hiç kimseden çıt ses çıkmıyor, yerde yatan garson, ayağa kalkmaya bile cesaret edemiyordu, gelebilecek tepkiyi beklerken korkulu gözlerle öğretmene sadece bakıyordu!

Tuğrul Karahan

KABUK

Kartanelerinin toprakla buluşmasıyla örtülür yeryüzü,
Kaybolur yüzeyi kirleten cisimler
Güneşin doğuşuyla canlanır her yer
Yeşil işte o zaman bir başka güzeldir.

Zenginlik insanda değil zenginlik topraktır.
Ağlar bu can, ruhmeşgalede gönül ahu-zardadır
Minnet etme kuluna yoksa bulamazsın mihrabı
Kabuk bağlamaz yaraların Rabbin sürmezse ilacı

ESKİTİLMİŞ İKİ DAMLA GÖZYAŞI

Siyah- beyaz fotoğrafla
Ahizenin diğer ucundaki sestten ibaret
Renklendirdiğin hayaller...
Donmuş bir gülüşe,
Nereye baktığını bilmediğin
Göl durgunu bakışlara âşıksın.

Gözlerinde oynayan pırıltılardan,
Teninin sıcaklığından uzak
Gizemli resimdir ıssızlığında tutulduğun...
Ne sadece mekanik ses,
Ne ısıltıdan yoksun nazar,
Ne de rüzgâra küs gülümseme...
Etten kemiktendir oysa...

Gülen çizgileri
İnlemeler taşır içinde...
O soğuk resmin ardında
Dört mevsim sıcak bir kalp,
Ayazda üşümüş eller.
Bahardan yaza dönüşler,
Gizli gizli hıçkırıklar
Duyamadığın gülüşler var.
Eskitilmiş iki damla gözyaşı
Göremediğin!

GİRDAP

Biz bir bütünüz, gece ve ben.
Gecenin soğuk hüznünü kâğıtlarda sezinliyorum,
Sabırsız bir âşık olan ben,
Gün dönümünde sevgilim olan geceye kavuşmayı bekliyorum.
Gün ağarırken beklenenin üstünü, siyah bir saten edasıyla sarıyor.
Günah gölgeye çekilip, pişmanlık korkuya yeniliyor.
O an elimde kalem;
‘İçimdeki şaire hürriyetini bağışla’ diye bağıryorum.
En önemlisi kelime kapısını arala!
Bir çığlık ki yer sarsıntısı, sarsılmaya gör!
‘Ben geceye aşığım,
Benim kalemim geceye âşık’ çığlığı.
Gecenin anlamı; görkemli kelime yığıntıları,
Dev bir kaşıkla yutulan fütursuz cümleler,
Karın doyurmasa da bir dinginlik katıyor ruha.
Karalanan gelişi güzel söz öbekleri,
Öbek öbek saçılmış odanın dört bir köşesine.
İlhamı aldığı geceye iltifatlar,
Bazen yerli yersiz ağız dolusu küfürler.
Şöyle bir savuruyor geceye dilini,
Sonrası
Ateşin göbeğin de besili yüreğin,
Üstüne çıkardığı yalnızlığın kusmuğu.
Evet, kendimi kusuyorum,
Geceye yazılmış methiyelerde satır dolusu.
Bak bana gece! Bana ne yaptığına?

Sızdığın kapı eşiğinden ağrı getirdiğin kelime yığıntısı burada karalı.

Savur beni girdabından,

Kısır döngülerin kırıldığı aydınlık kumsallara ağrı.

Amenna yalnızlık,

Görkemli ayaz gece,

Yine yeniden selam sana ölüm!

Ve

İttifakı karanlıkla kuran sadakat benim esnim.

İhanetin eşinden kaç defa döndü bu kalem bir bilsen!

Yazmaktan kaç defa kaçındığımı hatırlamıyorum.

Sözler verilmesin bozula bilir.

Tanrıya içilen onca süt kokan ağızların antları bozulmadı mı?

Kanla yazsan ne çıkar yeminini.

İlah bakmaz kana, şeytanın işidir o ancak.

Yürektedir kutsanmış olan cemle sevgisi.

İliklerinde kuruyup çekilince nehirlerin,

Soğuk bir ceset olmaktan başka işe yaramazsın.

Yeter ki ruh kurumasın.

İster seçimin yalnızlık,

İstersen yalnızlığınla örtüştürdüğün gecen olsun.

İster aşk dokunsun kalemine

Ne fark eder?

Sen sadık olduktan sonra, sana ait olana.

Bu gece ilham perileri uğramadı.

Kapıyı umuda kapatıp,

Yalnızlıkla örülü karanlığın içine doğru yürümeyi seçtim?

Aslında beni ben yapan şeyin ne olduğunu bildim.

Tüm bu kusurlara rağmen benim kaderim, benim girdabım yazmak,

Anlıyorum!

Lakin kelimelere hak ettiği değeri veremiyorum...

BAHÇEDEKİ SESSİZLİK

O sessiz bahçede
Sürgünler uzar her yana
Beşiği sallanır
Yeni aşkların

Kanatlanıp konacaklar
Bir bir yaşamın dallarına
Bu aşklar ve diğerleri
Uyacak, bütün şartlarıyla bahçeye

Aşklar
Çekingen tomurcuklar gibi
Açmak için
Didinecekler bu bahçede

Ve ihtiyar bahçıvan
Beli bükülesiye
Okşayacak yapraklarını
Daha da büyüsünler diye aşkların

Bahçe sessiz oldu bitti
Dökülmüş hüznler sanki gölgeler
Kuşlar bile
Öğütlenmişler gibi ötüşsüz

Hüseyin Gök

DONUK BİR ÖLÜM

çarpar yüzüme
ıslak soğuk bir el
yayılır tenime bir ürperti
beynimde garip düşünceler
fırtınalar yüreğimde

hayal meyaldir artık
hayatımdan arta kalan
doğum ve ölüm
çocuk gülüşler
ve gençlik fırtınaları
hızla yaklaşan o yaşlılık

eyvah!
çekilmekte ayaklarımın altın-
dan
geçmiş ve gelecek ân
yâr, yâran tüm varlıklarım
gel de dayan
yılan gibi donuk keskin duruşlu
bu ölüme...

PAPAZI YAKMAK

İsviçre Fransa sınırında Alplerin bir kolu olan HautJeure Dağları'nın ara bir yerinde Saint Claude yerleşim merkezi .Sarp dağlar, tamamen ormanlarla kaplı. Planlı yatırım manzumesi doğrultusunda, ora insanının, iskan olduğu yörede hayatını kazanması için Fransa'nın tüm otomotiv sanayiinin yan ürünleri bu bölgede üretiliyor. Bu bölgede Isparta'dan, Yozgat' tan gelen Türk işçileri çalışıyor. Ekonomik rahatlık içindeler. Her Anadolu ailesi gibi çok çocuklu aileler. Bu yöreye geleli 40 yılı aşkın zaman olmuş. Üçüncü nesil artık hayata girmiş. Zengin Fransız kültürü ve Fransız okullarında Fransızca öğretim dili, onları kültür erozyonuna uğratmış. Her sınıf seviyesinde, haftada iki saat okutulan seçmeli Türkçe dersi neye yetecekse? Bak, bak için kan ağlasın...

Mayıs ayı ortalarıydı, Fransızlar bayramlara fet diyorlar. Derslere gittiğim Kolej Rouse'nin müdürü beni "Akşam Papazı Yakma

bayramı var, gelirsiniz sevinirim." diye davet etti. Önerisi bana çok ilginç geldi. Söz konusu tören alanına birlikte gittik. Tören alanının çevresi hınca hınç insanlarla doluydu. Bando Fransız ulusal marşlarını çalıyordu.

Alanın orta bir yerine iki katlı bir ev yüksekliğinde yakacak kalaslar yığılmış ortasında da takriben 8-9 metre yüksekliğinde bir demir gönder bulunuyordu. Bu göndere asılı, insan büyüklüğünde de bir papaz maketi vardı. Doğrusu bu tabloya bir anlam veremiyordum. Biraz sonra, kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Bütün gözler, tören alanının sol

tarafında ki Saint Claude Katedrali'nin oraya yöneldi. Katedralin tören alanına uzaklığı takriben beş yüz metre kadardı. Önde katedralin baş rahibi dini giysiler içinde, arkasında yardımcıları, onun arkasında JAN DARK dini okulunun rahibeleri onun arkasında da gene dini kıyafetleriyle ilkokul çağındaki çocuk-

lardan oluşan bir kortej alana geliyordu. Bir alkış tufanı koptu. Kortej alana yavaş yavaş bando eşliğinde geldi. Baş rahip alandaki kalabalığı takdis etti. Kortejdekilerin ellerinde hep meşaleler vardı. Rahip meşalelerden birini alarak önceden hazırlanmış olan odun yığınının ateşe verdi.

Çocuklar yanan ateşin etrafında dans edip şarkılar söylemeye başladı. Ateş de giderek harlanmaya başladı. Alevlerin dili demir direkteki papaz maketine ulaştığında bir alkış, bir alkış görülmeye değerdi.

Giderek maket ateşlere teslim olup cayıır cayıır yanmaya başladı. Bando ritmik dans müziği çalmaya başlayınca da alana inen halk da çılgınca dans etmeye koyuldu. Biz ayrıldıktan sonra bu eğlencenin ne kadar devam ettiğini bilmiyorum. Tahminim gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürmüştür.

Bu törenin mutlaka bir kökeni vardır. Onu Kolej Rouse'nin müdürüne sordum. Bana: "İkinci Dünya Savaşı'nda bir papaz Almanlarla iş birliği yapıp bir gurup Fransız'ın ölümüne neden olmuş. Daha sonra da bu ihaneti öğrenilince de halk tarafından yakılarak infaz edilmiş." Bu kutlama her yıl aynı tarihte bir mesaj içermesi bakımından tekrar ediliyormuş.

Bu tören içerdiği mesaj bakımından gelecek kuşaklara bir misyon aşılacak adına çok büyük bir anlam taşıyor. Vatana ihanet eden kim olursa olsun bağışlanmaz bir suç işlemiştir, mutlaka en zecri cezalarla cezalandırılmalıdır. Motif olarak da toplumların en saygın insanları olan din adamı dahi olsa...

TATİL

Badem kapıyı çekip çıkarken içerden bir çığlık duyuldu:

“İnşallah gittiğin denizlerde kaybolasın da, davul gibi şişesin!”

Kapıyı hışımla çarpan Badem, arabaya binerken arsızca gülüyordu. Arabanın içindeki dört kişi bozulmuş, ne diyeceklerini şaşırılmışlardı. Turhan bir iki öksürür gibi boğazını temizledi, derin nefes aldı. Ih, mih ederek Badem’e dönüp:

“İstersen gelme. Evin razılığı yoksa kendini zorlama.” diye boşa gideceğini bildiği birkaç cümleyi söyleyiverdi. Badem evden çıkıştaki gülümsemeyi kaybetmemiş yüzüyle, Turhan’a cevap bile vermedi. Bu defa Çokatar Mehmet:

“Gerçekten işin varsa gelme. Yengeyi bu kadar kızdırdığına göre mutlaka başka bir işin vardı.”dedi.

Badem aynı gülümseme, yüzü dondurulmuş gibi duruşunda devam ediyor, ağzını bile açmıyordu. Sanki hanımı ona kızmamış, güle oynaya peşinden sular dökerek uğurlamış gibi zevkten dört köşeydi. En kibarları sayılan Aşçı Keklik Usta:

“Dönelim, dönelim de bırakalım Badem’i” dedi. Birkaç dakika sonra arabayı kullanan Kemal:

“Döneyim mi?” deyince, Badem oturduğu iki kişinin arasında önce sağa, sonra sola yarım bir dönüşle duruşunu rahatlatmış. Gülümsemesini anlamlı hale çevirmek için kaşlarını küçült-

tü, alnını daralttı, gözlerini yuvalarının içine çekerek:

“Arkadaşlar! Kendinizi senenin en eğlenceli tatiline hazırlayın. Size söz veriyorum, cebinizdeki paranın on katıyla bulamayacağınız eğlenceler bulacağım. Denizin, kadının, içkinin en iyisini bu tatilde tadacaksınız. Bana ayak uyduramayanı dünya âleme rezil ederim. Davranın hele! Açılın yollar! Akdeniz’in kudurmuş beşlisi geliyor, hayyyt be!” diye açılan ağzı on beş dakika abuk sabuk konuşmalarla dolup dolup boşaldı. Onun saçma sapan konuşmalarını Keklik Usta kesip:

“Aman! Kaybolup, davul gibi şişme de, senden başka bir şey istemiyoruz.” dedi. Arkasından Turhan söze atılıp:

“Evet! Davul gibi şişme de!” diye ünleyerek uzun bir kahkaha attı. Kemal de bir şey söyleyecekti ama ortada bir davul gibi lafı sonra da “ha ha ha...” diye bir gülmedir gidiyordu. Türkoğlu’nu geçmiş, Kömürler kavşağına yaklaşıyorlardı. Biraz sonra otoban sapağından Gâvur Dağı’na tırmanmaya başlayacaklardı. Arabanın içinde beş kişi hep bir ağızdan konuşuyor, kim kime ne soruyor, kim kime ne anlatıyor belli değildi. Arkadaşlarının havaya girdiğini düşünen Badem, önünde duran poşetten küçük bir şişe çıkarıp ağzını açtı. Lıkır lıkır bir kaç yudum aldıktan sonra yandaki arkadaşına uzattı.

Araba şosedan ayrılıp otobanın halı gibi yoluna girince koltuklar ev rahatlığı vermeye baş-

ladı. Sarsıntı bitmiş, titreşim ve ses kalmamıştı. Yolculuk şimdi daha bir rahat hale gelmişti. Altlarındaki modeli eski araba otobanda yağ gibi akıyordu. Dağın yukarılarında çocukların satmış olduğu yemiştan almak için durdular. Ovanın bakımlı bahçelerinden toplanıp gelen yemişlerin güzel görüntüleri iştah açıyordu. Yumruk gibi olmuş yemiştan üç dört tanesi bulunduğu kabin yüzünü dolduruyordu. Bizimkiler pazarlık yapıp iki kap aldılar. Yemişleri arabaya koyup biraz genleştiler, arabaya binmeden serin havayı derin derin soludular. Dağları indikten sonra bu havayı bir daha Çukurova düzlüğünde bulamazlardı. Hafif hafif esen yel terli vücutlarına ürperik serinlikler veriyor, tepelerinden vuran güneşe aldırıyorlardı. Fazla eğlenmeden tekrar arabaya bindiler. Geçtikleri birkaç tünel ve köprüden sonra, Maraş'ı gerilerine, Çukurova'yı önlerine alarak, yedikleri yemişlerle açlıklarını bastırmaya çalıştılar.

Çukurova'nın acımasız sıcakından yer yer asfalt yumuşamıştı. Arabanın soğutucusunun pek faydası olmuyordu. Sıcaklığın ağırlaştırdığı bedenlerde bir çözölme başlamış, yorgunluk çökmüştü. Adana'ya girerken herkes başını bir tarafa atmış uyumaya çalışıyordu. Şoför Kemal radyoda çalınan müzikle baş başaydı. Senede bir defa yaptıkları bu tatil hepsine ilaç gibi geliyordu. Normalde içlerinde Badem'den başkasının aşırı hayatı yoktu. Evden işe, işten eve. Bu tatilde yaşadıkları eğlenceler, yıl boyu birbirlerine anlatıp durdukları normal hayatlarında yapamayacakları eğlencelerdi. Gezip göreyim, bilgim kültürüm artsın gibi bir gayeleri yoktu. Kemal, geçmiş tatillerde yaşadıkları anıları tekrar tekrar düşünerek Mersin'in yüz kilometreye serpilmiş kıyı şeridindeki pansiyonlara doğru yol alıyordu. İki saate kalmaz yerlerini bulacaklar, denizin ve çamların ortaklaşa çıkardığı temiz havayı soluyacak, serbestliğin ve sorunlardan uzaklaşmanın verdiği yeni bir güçle bambaşka yüklenimler alacaklardı. Yıl boyunca sertleşmiş, aşınmış, kopmak üzere olan sinirleri tekrar yumuşayıp sağlamlaşacak, çocuk gibi istedikleri her hareketi yapacaklardı. Deniz, zamparalık, içki âlemleri bunların başını çekerci. Her ne kadar zamparalık bu tatillerin baş amacıysa da, bütün niyetlerine rağmen

şimdiye kadar doğru dürüst bir tecrübe yaşamamışlardı. Namazda niyazda gözleri olmasa da, normal hayatlarında dikkat ettikleri günah işler, bu tatillerde hiç akıllarına gelmezdi. Esasen içlerinde Turhan'ın dindarlığına bakarak hareketlerini ayarlamalarına rağmen, geçmişteki müdahalesinin birinde, bundan sonra sen bizimle gelme denince, onun da bir daha sesi çıkmadı. O da, nihayet işine gelmeyen bir hareket olduğunda yönünü döner, görmezlikten gelir, uyumlu olmaya çalışarak, beraberce eğlenmeye devam ederdi. Kendilerince işledikleri (içki içmek, açık kadınlara bakmak ve boş palavra sözler sarf etmekten ibaret) günahları tatil dönüşünde hatırladıklarında, Allah betlerinden esirgesin der, kendilerini avuturlardı.

Arabadakiler bir horlamayla uyuyorlardı. Kemal, pansiyon için ilk durduğunda "Kalkın bakım." demese uyumaya devam edeceklerdi. Arabadan indiklerinde Çukurova'nın nefes almakta bile zorlandığı yapışkan, ıslak sıcaklığı gitmiş, yerine denizin nispeten serine uyan hafif esintili sıcaklığı gelmişti. Vakit ikindiye yakın olduğundan ellerini çabuk tutmaları gerekti. Yoksa geceyi kumların üstünde geçirebilirlerdi. Pansiyonlara baka baka Kız Kalesi'ne geldiler. Beş kafadar, durduklarında önce denize ve kıyıya bakıyor, sonra pansiyon derdine düşüyorlardı. Burada da arabadan iner inmez kıyıya koştular. Kıyı boydan boya doluydu. Çadırcılar, pansiyoncular, tezgâh açan satıcılar diğer yerlere göre biraz daha canlıydı. Bu canlılık hoşlarına gitti. Aşçı Keklik Usta:

"Bu akşam buralıyız, pansiyon bulamazsak yola yarın devam ederiz." dedi. Buna hiç biri itiraz etmedi. Arabayı uygun bir yere çekip pansiyonların olduğu evleri dolaşmaya çıktılar. Herkes kendi telaşındaydı. Denize gidenler, dönenler, yemek hazırlığı yapanlar, her yer tıklım tıklım tatilci doluydu. Badem'in:

"Arkadaşlar buraya bakın." diye seslendiğini duydular. Yanına vardıklarında, altmış yaşın üstünde kibar bir bayanla ayaküstü konuştuğunu gördüler. Badem, gelenlerin selam vermelerine bile fırsat vermeden:

"Arkadaşlar burada yer var ama giriş katı." dedi. Üst katı tatilci yaşlı bayanlarca tutulmuş iki katlı binanın giriş katıydı. Giriş katı olması

çok önemli değildi. Onlar kalınacak yeri yemek ve yatmak için kullanırlardı. Odalara şöyle bir baktılar, Badem'e dönüp teker teker:

"Olur, tutalım." dediler. Kemal gidip arabadan çantaları aldı geldi. Çabucak yerleştiler. Saat üçü geçmişti. Aşçı Keklik Usta:

"Hadi bakim herkes denize, sekizde burada olalım, ondan sonrasını konuşuruz." dedi. On beş dakika sonra herkes, ayağında şort, başında şapka, üstlerinde yazlık tişörtle kılıkları değişmiş olarak sahilde soluğu aldı. Yanlarında getirdikleri su topunu da alarak şapka ve tişörtlerini çıkarttıkları yere bırakıp koşar adım denize girdiler. Üç saat boyunca suda cebelleşip durdular. Turhan'la Badem iki defa Kız Kalesi'ne yüzerek gidip geldi. Deniz suyunu hiç görmemiş gibi bir türlü çıkmak istemiyorlardı. Ilık ve tuzlu su bunları incitmeden eğlendiriyor, sıcaklığın pelteleştirdiği vücutlarına can gelip, yavaş yavaş kasları normale dönüyordu. Sulara dalıp, birbirlerini çekerek şakalaşmalar, dalgalara karşı atlayışlar derken çocuksu oyunlarla yorulup bitkin düştüler.

Keklik Usta:

"Haydin dışarıya." diyerek, yorgun argın sudan çıkıp kıyafetlerin oraya kadar gitti. Kendini yere atıp uzun süre gözleri kapalı dinlendi. Gözlerini açtığı anda herkes bir tarafta sessizce yatıyorlardı. Biraz kendine gelmişti. Pansiyona gidip yemek hazırlaması gerekti. Kalktı:

"Ben gidiyorum, bir buçuk saat sonra yemek hazır olur." dedi. Pansiyoncu hanımdan, bakkal, market fırın bilgilerini aldı. Mutfakta her şeyi yapabilecek edevat olduğunu gördü. Çarşıya gidip sebze aldı. Kasaptan kıyma çekti. Güzel bir patlıcan kebabı hazırlayıp, fırına verdi. Yoğurt alıp ayran yaptı. Bir örtü bulup masaya serdi. Bardakları, çatalları, ayranı, suyu masaya yerleştirdi. İş tam bitirmişti ki dört arkadaş ağır hareketlerle kapıdan içeri girdi. İlk günde kimsenin konuşacak hali kalmamıştı. Keklik Usta fırından patlıcan kebabını alıp geldi. Masaya koydu. Sıcak pideleri adam başı iki tane düşecek şekilde önlerine koydu:

"Haydi arkadaşlar afiyet olsun."

Masanın etrafına yerleşen kafadarlar önlerine konan ekmeği alıp on kişiyi doyuracak patlıcan kebabını yemeye başladılar. Bir yandan yiyor, bir yandan da Keklik Usta'ya övgüler

yağdırıyorlardı. Dünyanın en lezzetli yemeği, acıkmış insanın önüne konan yemek olduğunu bilen Keklik Usta iki de bir yapılan övgülere "Afiyet olsun." diyerek karşılık veriyordu. Yemeğin sonuna doğru içerden çayın fokurtusu gelmeye başladı. Keklik Usta bu defa masayı toplayıp, örtüyü silkeledikten sonra tekrar serdi. Arkasına çay bardaklarını, şekeri, kaşıkları getirip masaya koydu. Tam demini alınca çayı bardaklara doldurup arkadaşlarına verdi. Çaydan aldıkları her yudumda damarlarında dolaşan kanın değiştiği hissine kapılan arkadaşları, Keklik Usta'yı bu defa da "Helal olsun Ustam!" diye ünlemeye başladılar. Birkaç bardak çaydan sonra yavaş yavaş canları üstlerine gelmeye başladı. O eve geliş hallerinden eser kalmadı. Birbirlerinin gözlerine bakıp dışarı çıkmak için fırsat kollamaya başladılar.

Gece sahile inerek renkli ışıkların altında çay bahçesine oturdular. Aslında burası çay bahçesi değil, umuma açık park gibi bir yerdi. Bir köşesinde bulunan açık çadırdaki her türlü meşrubat, çay ve yiyecek ihtiyaçlarını karşılayacak büfe vardı. Gecenin geç saatlerine kadar buralar insanlarla dolar taşar, müzik dinlenip sohbet yapılırdı. İlk defa burada tanışan tatilciler dostluklarını yine burada ilerletir, uzun yıllar sürecektir ahablıklar kuralardı. Burada bir günlük, bir saatlik dostluklar insanlarda ömür boyu unutamayacağı anı olarak kalırdı. Bu sohbetlerde sonu ölümle biten kral kızının efsanesini yine aynı heyecanla bilmem kaçınıca defa dinlerler, bir babanın kader değiştirmek için yaptırdığı kalenin, şimdi sadece bir efsaneye şahitlik yaptığını düşünür ve üzülmürlerdi. Bizimkiler ilk günün hatırına gece geç vakitte döndüler. Başını yastığa koyanlar hemen derin uykuya daldı. Yorgunluktan çıkarttıkları horultular dışardan dahi duyuluyordu. Tatil başlamış, bizimkiler ilk günün mutluluğunu şimdi rüyalarında yaşamaya başlamışlardı.

Günler Akdeniz'in ılık ve tuzlu sularında, park bahçesinin romantik gece sohbetleri ve Keklik Usta'nın nefis yemekleriyle her yıl olduğu gibi güzel geçiyordu. Badem'in yola çıkışta verdiği söz hala yerine gelmemişti. Ne en güzel kadını bulmuş, ne en güzel âlemi yapabilmişlerdi. Günleri deniz, park ve Keklik Usta'nın

yemekleriyle geçmişti. Bir gün sonra da dönüş yoluna çıkacaklardı. Badem'in karşı cinsleri gördükçe attığı laflara aldrış eden bile yoktu. Kimse bunlara aldırıyor, Badem'in lafları hep havada kalıyordu.

Badem, öğlenin sıcağına aldırmadan yine iki defa yüzerek Kız Kalesi'ne kadar gidip geldi. Yorgunluktan bitap düşmüş şekilde kumsala çıkıp yattı. Soğuyan vücudunu şimdi güneşle ısıtacak. Saatlerdir suda morarmış dudaklarını normale döndürmek için en aşağı bir saat güneşlenmesi gerekiyordu. Badem'den sonra Çokatar Mehmet geldi. O da kendini kumlara atarak güneşlenmeye başladı. Canı üstüne gelen Badem yattığı yerden kalkıp oturdu. Biraz uzağında yatmakta olan Çokatar'a:

"Büyük parka gidelim mi? Yeni yemler gelmiş, belki yemleniriz." diye, yüksek sesle sakınmadan seslendi. Bu sözü Çokatar'la beraber yanlarındaki iki yaşlı bayan da duyup gülümse-di. Badem bayanlara dikkat kesilip baktı. Kendine güldüklerine kanaat getirip:

"Hayırdır, tanışıyor muyuz?" diye zevzeklendi. Bayanlar bir daha gülüştüler. İçlerinden biraz daha genç olanı Badem'e dönüp:

"Siz benim pansiyonu tutmadınız mı?" diye cevap verdi. Badem ancak o zaman onları tanıdı. Pişkinlikle ve gülerek:

"Kusura bakmayın, sizi o günden sonra bir daha görmediğimiz için tanıyamadım." dedi. Bayan:

"Yok canım! Olur böyle şeyler! Nasıl geçiyor tatiliniz? Eğleniyor musunuz? Biz, biraz önce yemlenelim demenize gülüyoruz, siz de bizim kusurumuza bakmayın." dedi.

Badem hemencecik sıcak bir sohbet ortamı yarattı, kısa bir sohbetten sonra, akşam için ortaklaşa küçük bir eğlence gecesi düzenlemeye karar verdiler. İçeceklerle kebablar bizimkilere, mutfak türü diğer yiyecekler bayanlara bırakıldı. Bizim kafadarlar, hiç olmazsa bu akşamımız güzel geçsin hesabıyla bolca içecek, bolca et, ekmek aldılar. Keklik Usta kuşbaşıdan, kıymadan kebablar dizdi. Taze sebzelerle ezme salata yapıp, sıcak pidelerle servise hazırladı. Karşı binadan pansiyon sahibi bayan yanında bir arkadaşıyla geldi. Üst katta tatil yapmakta olan pansiyoncunun arkadaşlarından yetmiş-lik yedi bayanın da katılmasıyla, toplam on

dört kişilik uzun bir masa hazırlandı. Çiğ köfte, üç dört çeşit salata, peynir zeytinli birkaç tür meze ile canlı bir sofraya kuruldu. Bayanların hepsi de güngörmüş, olgun, kültürlü kimse-lerdi. Konuştukça bizimkilerin ağzı açık kalıyor, aralarındaki yaş ve kültür farkı hemen göze çarpıyordu. Ama çabuk uyum sağladılar, yenilip içilmeye başlanınca fark mark kalmadı. Nefis sıcacık kebabın yanında mezeler, içecek-ler kırıla gidiyordu. Oyunlar şarkılar gece ilerledikçe ahesteleşiyor, klasik müziğin makama uygun besteleri hanımların ağzında birer mest aracı oluyor, şarkıların ruha işleyen nağmeleri hanımlarda hüznün kapıları açarken, bizimki-lerde dertlenmelere yol açıyordu. Ortada yaş farkı falan kalmamış, canımlı ciciimli hitaplarla birbirlerine içki meze ikram ediyor, beraberce oyuna kalkıyor, tam anlamıyla dostça bir gece geçiriyorlardı. Bu işe yetmişlik bayanların kat-kısı daha çoktu. Bayanların anlattıkları fıkralar, anılar birer edebiyat şaheseri gibi şakgada oturuyor, bitiminde kadehler şerefe kalkıyor-du. Bayanların yaşlı ve genişlemiş vücutlarına uyumlu ağır ve ahenkli hareketleri oyunlarda, ince bedenleri hiç aratmıyor, gecenin ilerleyen saatlerinde içeceklerin de etkisiyle bizimkilere şuh anlar yaşatıyordu. Gece o kadar iyi gidi-yordu ki mezelerin, şişelerin gittikçe azalması bizimkileri üzüyor, gece hiç bitmesin sabaha kadar eğlenelim istiyorlardı. Ama heyhat! Her gecenin gibi, bu güzel gecenin de bir sonu var-dı. Hem de o son öyle bir geldi ki bu geceye hiç yakışmadı. Kebab pişirmede Keklik Usta'ya yardım eden Çokatar, kadınların en genci sa-yılan altmışlık pansiyon sahibine kebabı su-narken "Alır mısın Teyze?" diye hitap etti. Vay bunu diyen sen misin? Pansiyoncu Bayan buna o kadar gönül koydu ki işin sonunu dargın ola-rak orayı terk etmeye kadar vardırdı. Pansiyon-cu Bayan'ın gitmesiyle ortalık buz gibi oluverdi. Esasen, bayanların hepsi de, pansiyoncunun davetli arkadaşlarıydı. Onlar da birer ikişer ayrılınca bizimkiler ortada kalıverdiler. Gece güzel başlamış, ama kötü bitmişti. Kadınlar git-tikten sonra da tartışma devam etti. Badem'i kimse zapt edemiyordu. Çokatar'a söylemedi-ğini bırakmadı. Sonra da kapıyı çekip çıktı. Ço-katar da arkasından. Sahile kadar bin bir özü- birden dilemesine rağmen bir türlü Badem'i

sakinleştiremiyordu.

Gece epey ilerlemiş sabaha birkaç saat kalmıştı. Ortalıkta kimseler görünmüyordu. Sokak lambalarından başka uzaklarda tek tük parlayan ışıkların haricinde aydınlık yoktu. Parkın lambaları da sönmüş, sadece birkaç tane nöbetçi lamba yanıyordu. Çokatar'ın kaçınıcı defadır dilediği özür Badem'i rahatlatmaya yetmedi. Biraz sonra da öylece susarak sessiz kaldı. Sigaralarından çıktıkları derin nefesleri, karanlık denizin hafif hisirtili dalgalarına doğru üflüyor, beyinlerinin içindeki tatmin olmamış düşünceleriyle mücadele etmeye çalışıyorlardı. Çokatar'ın bir iki iç çekmesinden sonra tekrar özür dolu konuşmalara başlayacağını anlayan Badem, sigarasını atıp tişörtünü çıkararak denize doğru gitmeye başladı. Çokatar şaşkınlık içinde "Gitme! Hasta olursun, hava serinledi, dön geri." dediyse de, Badem oralı olmadı. Çok geçmeden ılık sular ayağını ıslatmaya başladı. Su gittikçe yükselip, bacaklarını, göğsünü, omuzlarını kapladı. Kadife yumuşaklığıyla sardığı vücuduna küçük dalgaların vuruşu, Badem'e, ipek gibi yumuşak ellerle yapılan masaj gibi geldi. Öylece Badem beş on dakika gözleri yumuk bekledi. Çokatar'ın "Dön, yeter bu kadar." lafı kulağına kadar geliyordu. Başının dönmesi nispeten geçmiş olmasına rağmen, gecede yaşadığı hayal kırıklığından kaynaklanan siniri hala üzerinden atamamıştı. Çokatar'ın her seslenmesinde yatışacağına biraz daha sinirleniyordu. Şırıltılı dalgaların arasında kendi kendine "Şunun sesini duymayayım." diye söylenip boyunu aşan sulara kulaç atmaya başladı.

Badem, benim diyen yüzücülere taş çıkaracak kadar iyi yüzerdi. Suya girdi mi üç dört saatte çıkmadan açıklarda yüzebilirdi. Ucunda ufak bir tehlike olmasından zevk alır, herkesin sudan korkması da ona ayrı bir özgüven verirdi. Üç dört saat hiç çıkmadan durduğu çok olmuştu bu sulara. Kız Kalesi'nin dev gibi kara silüetini sol tarafında bırakıp daha serin ilerilere doğru yarım saat kadar kulaç attı. Suların serinliğini iyice hissedince açık denize çıktığını anlayıp, sırtüstü döndü. Gökyüzünde ay batmak üzere, yıldızlarsa hala belirgindi. Demek ki sabaha daha en az iki saat vardı. Kız Kalesi'nin

karartısı artık seçilmiyordu. Karada parıldayan ışıklar da iyice körelmişti. Badem serin suların verdiği uyarıyla biraz daha sakinlediğini, daha berrak düşünmeye başladığını hissetti. Çokatar'a duyduğu öfke yavaş yavaş geçmekteydi. Onun, kollarına sarılıp "Kusura bakma, ağzımdan öyle çıktı, kadının alınacağını bilsem söylemezdim." sözü, saflığını ve temizliğini gösteriyordu. Kendisi gibi kadın hakkında şeytanca fikre kapılmadığını, sadece eğlenmeye çalıştığını ve nezaketinin işaretiydi.

Yüzüne vuran köpüklü dalgalara, ağzına kaçan tuzlu sulara rağmen sinirinin yavaş yavaş geçmekte olduğunu, aklının başına gelmeye başladığını fark etti. Biraz öncesine kadar aklında yüzmekten başka bir şey yoktu. Hep son gecemiz, son eğlencemiz, son fırsatımız mahvoldu düşüncesi kendini yiyip bitiriyordu. "Neyse." dedi kendi kendine, yıldızlara tekrar baktı, uzak, karanlık mavilerde bir mücevher gibi parlıyorlardı. Bir ara kendisini de onlara benzetti. Şimdi ben de onlar gibi uzakta ve karanlık mavilikler içinde yalnızım, diye aklından geçirdi. Hafiften üşüdüğünü fark etti. Denizin soğukluğu bayağı artmıştı. Biraz kulaç atayım dedi, döndü, beş on dakika karaya doğru yüzdü. Hayret! Hiç mesafe almıyordu, sanki yerinde sayıyor gibi geldi kendisine. Tekrar sırt üstü döndü, düşünmeye başladı. Yorulmuş muydu yoksa? Kulaçlarım fersizleşti mi acaba, diye geçirdi içinden. Kendini yokladı. Hayır, daha denizde geçen süre kadar durabilirdi. Yorulma emaresi hissetmedi. Bunları düşünürken serinliğin iyice arttığını fark etti. Ayrıca dalgaların da hareket halinde olduğunu hissetti. Biraz dikkat kesildi, evet doğruydu, hareket ediyordu. Düşündü, buralarda böyle bir akıntı yoktu. Tekrar döndü karaya baktı, Kız Kalesi kesinlikle görülmüyor, parlayan ışıklardan da mesafe belli olmuyordu. İçinden hafif bir tereddüt geçirdi, acaba bir akıntıya mı düşmüştü? Morali bozulur gibi oldu, anlamak için biraz yüzmek gerek, dedi. Döndü, önce sağına gitti, sonra soluna, başı tarafına, ayak tarafına derken sağına doğru bir akıntıya kapıldığını anladı. "İyi" dedi kendi kendine, bu akıntı karaya paralel gidiyor, beni fazla uzaklaştırmaz ancak yerimi muhafaza etmeliyim, etraf aydınlanmadan bir şey yapamam diye düşündü. Gücünü daha tasar-

ruflu kullanmalıydı. Sabah olup bir şeye karar verdiğinde belki de iki saat kulaç atması gerekirdi. Akıntının da öyle fazla kuvvetli olmadığını tahmin edip, sırt üstü suda durup dinlenmeye başladı. Suyun karanlığı aynen devam ediyor, ay yerinden şimdi batmaya doğru gidiyordu. Ufuk hala karanlıktı. Badem düştüğü bu durumda paniklemenin hayatının sonu olacağını biliyordu. Elden geldiğince sakin olmalı, doğru düşünmeli, en önemlisi de gücünü korumalıydı. Buna rağmen, ne kadar uğraşırsa uğraşsın olumsuz düşünceleri kafasından atamaz oldu. Bu defa, bu duruma düşmesine sebep Çokatar'a iyi bir küfür salladı. Sonra pansiyon sahibi karı geldi aklına, Ona da "Sanki genç kızsın..." diye geçirdi içinden. Kendi payına düşeni de söylemeden duramadı, hafif gülümseme içinde "Şu tatili adam gibi yapmasını bilmezsin ... herif. İşin gücün onun bunun namusuyla, hadi içki içiyorsun kendine; kadınlara asılmak neyin senin?" diye söylendi. O anda ıslak yüzünün kızardığını, yandığını hissetti. Anneleri, nineleri yaşındaki kadınlara kötü niyetle yaklaştığına utanır gibi oldu. Hafif gülümsemeyle "Galiba kendime geliyorum." dedi. Artık başının dönmelerinden eser bile yoktu. Yalnız sallantıdan ve tuzlu sudan mide bulantısı duymaya başladı. Ay'a baktı, batmaya birkaç adam boyu vardı. Ufukta sanki biraz ağarma varmış gibi geldi. Hala akıntıda gidiyordu. Atacağı kulaçların kendini yoracağını bu karanlıkta ters yöne dahi yüzebileceğini düşünerek sırt üstü beklemeye devam ediyordu. Su iyice soğumuş, kendi de titriyordu. Ara ara dişleri birbirine çarparken vücuduna da ani ürpertiler geliyordu. Yuttuğu sulardan mide bulantısı iyice artmıştı. Kızgın bir şekilde "Daha iki saat yüzebilirim, sabah olsun sudan bir çıkım doğru eve, tatili matili batsın, içine ettik tatilin." dedi. Bir ara motor sesi duyar gibi oldu, etrafına bakındı, tekne falan göremedi. Bir ara da sanki yanında yunus yüzüyormuş gibi sezinledi. Badem'in ilk halindeki dengeli, rahat ve güvenli yüzüşü kaybolmuş, kol ve bacakları uyumsuz çırpınışlar sarf ediyordu. Yüzünde korku izleri, iradesine yenilmiş, tutunacak bir şey arıyor gibi bir çift çaresiz göz sulara batıp batıp çıkıyordu.

Çokatar, Badem'in suya girişinden sonra yarım saat kıyıda onu seyretti, göremez olana kadar ara ara dön artık diye çağırmasına rağmen ondan hiçbir belirti gelmedi. Ayın yakamozladığı denizin yüzü küçük dalgacıklarda her karartı Badem'in başı gibi görünüyordu. Bir süre sonra "Ne yaptığını biliyor zahir." diyerek pansiyonun yolunu tuttu. Eve girip kendini yatağa attı, başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı. Sabahleyin kalktıklarında saat onu buluyordu. Kahvaltılarını yapıp ayrılacaklardı. Keklik Usta yine peyniri, zeytini, yağı, balı, domatesi, salatalığı ile müstamel bir kahvaltı sofrası hazırladıktan sonra herkese kalkın ünlemesi yaptı. Gözlerini ovalayıp gerinerek yataktan kalkan gidip yüzünün yıkıyor, içlerinin yangısını söndürmek için aç karnına su içiyorlardı. Masa etrafında toplanınca Keklik Usta:

"Badem nerede?" diye sordu. Herkes bir binine bakarken, kendine yeni yeni gelen Çokatar'ın rengi birden bembeyaz oldu. Şaşkın halde:

"Valla gece kıyıya indik, biraz kızgındı, denize girdi, çağırdım çağırdım çıkmadı, Bende gelip yatmıştım." dedi. Herkese bir sessizlik çöktü. Onu en iyi tanıyan Turhan:

"Karşı Pansiyona bakalım, denizden çıkıp oraya uğramış olabilir." dedi.

Kemal gitti, bir dakika içinde geri geldi:

"Yok." dedi. Kahvaltıyı unutup hep beraber sahile koştular, kimseler yoktu, sahil bomboştu. Bizimkilerin ağzını bıçak açmıyordu. Ne yapalım der gibi birbirlerine bakarken Keklik Usta:

"Belediye'ye gidelim." dedi. Belediyede durumunu anlatıp, çıktılar. Artık kontrol kendilerinden çıkmıştı. Bir yandan anons, bir yandan denize botlar çıkarıldı. Akşama kadar kimse Badem'den haber alamadı. Eve haber etmeyi bir türlü beceremediler. Polis, Jandarma defalarca dört kişiyi sorguya çekti. Ertesi gün tekrar denizde arama başladı. Öğleye kadar yine bir şey çıkmadı.

Öğleğin on kilometre ilerde sahile vurmuş bir ceset bulunduğu haberi geldi. Gittiklerinde Badem'i tanıdılar. Su yutmaktan davul gibi şişmiş, cansız yatıyordu.

KENDİNİ YENİLEYEN BİR KENT: KAHRAMANMARAŞ

Son gidişimde, Kahramanmaraş'ı oldukça değişmiş ve yenilemiş gördüm. Mutlandım, sevinçle dolup taştım.

Görünen o ki, Kahramanmaraş kendini tepeden tırnağa yenilemiş; adeta modern bir kent kimliği kazanmış. Eskiyle yeniye çok iyi sentezlemiş. Açıkçası, yeni ve modern olayım derken, doğal ve tarihi dokusunu zedeleyip tahrip etmemiş.

Kahramanmaraş, canlı...Hareketli kıpır kıpır bir kent. Kabına sığmayan, zorluklara meydan okuyan bir yapısı ve duruş tarzı var.

Diyeceğim, dirençli, umutlu ve atak...

Kendini her dem yeniden üretiyor.

Geleceğe göz kırpmıyor, gelecekle bütünleşiyor.

Gördüğüm kadarıyla, burada "sanayi" hattı sayılır ölçüde gelişmiş. Tekstiliyle...Don-

durmasıyla, kırmızı biberi ve sebze meyve-
siyle nam salmış, dünyaya açılmış.

Bu kentin "Çarşılarını" gezmeye doyamıyor insan...Ne kadar da göz alıcı, gönül okşayıcı çarşılar onlar. İnsana bir genişlik, bir derinlik ve esenlik sunuyorlar. Dahası, otantik etkiler bırakıyor, geçmişin derinliklerine götürüyorlar. Ve, bir gizem, bir sihir onlar... Dağlardan, çiğdem kokularını getiriyorlar.

"Trabzon Caddesi" de bir başka güzel. Kuzey ucu Ahır Dağı'na açılıyor. Ve, geniş bir görüntüyü kucaklıyor. İşte, Ahır Dağı o haşmetli, o görmüş geçirmiş görkemli duruşuyla sizi, ta geçmişin derinliklerine götürüyor.

Diyeceğim, ıslıl ıslıl vitrinleriyle, şıkır şıkır kaldırımlarıyla, sıcacık gülüşler ileten pastaneleriyle gönül çeliyor bu cadde. Yürüme keyfiniz coşkunluk kazanıyor. Varlığınızın her

bir yanını, kabına sığmaz ışıkları sevinçler sarıyor.

Demem şu ki, Kahramanmaraşlı eski çarşılarının yanı sıra, “Caddeler” ine de özen göstermiş. Onları korumuş, onlara kol kanat germiş. Yeniye geçit vermiş, ama eskiyi de, dirseğinin tersiyle itelememiş.

Açıkcası, Kahramanmaraşlı kentine sahip çıkmış.

Hele o “Eski evlerin” hepsinde, tek milinde ince bir zevkin, okşayıcı bir beğenin süzül-müş işçiliğini gördüm.

Bu kentin sebze ve meyveleri de bir başka...Öylesine taze, diri ve göz alıcılar. İçinizi, buram buram dağ ve yayla kokularıyla dolduruyorlar. Bir o kadar da çeşitli ve çoklar... Görsel duyunuza sanki rengarenk, biçim biçim ışıklar çarpıp yansıyor.

Bütün bunlar, kafamda kıpraşıp dururken, o meşhur “Dondurması” geldi, aklıma birden.

Gözüme ilişen ilk dondurmacıya daldım. Ve birden şaşladım. Pastane değil, sanki bir müze. Bambaşka bir atmosfer, sanki çiçekli bir bahçe... İnsanı şaşırtan bir dekor. Renkler, antikalar, motifler.

Her şey özenli ve temiz. Tüm varlığını kıs-kıvrak saran büyüleyici bir güzellik.

Kahramanmaraş’ın dondurması bir harika...Şan yapmış, marka olmuş. Ününü dört bir diyara yaymış.

Ve, Kahramanmaraş, daha ne güzellikler üretmiş. O incelikli, o zarif “Oyma sandıklarıyla” Yaşar Kemal’in romanlarına bile konu olmuş. İlgi çekmiş, göz doldurmuş.

Bunun ötesinde, bakır kaplar...Kilimler, deriler ve kendilerine has biçimleriyle ayak-kabı ve giysiler...Hepsi de, birbirinden eşsiz

ve güzeller. Sizi, geçmişin derinliklerine götürüyorlar.

Kahramanmaraş’ta, “Necip Fazıl Kültür Merkezini” de , oldukça muhteşem ve göz alıcı buldum. Görüntüsüyle, iç mimarisiyle, estetik yapısıyla göz kamaştıran bir mekan. İnsanı irkiltten, sarsan, afallatan bir güzellik...

Diğer yandan, Kahramanmaraş’ta çevre ve hava kirliliği yaşanmıyor. Kahramanmaraşlı çevreyi gözü gibi koruyor, yeşille sıcak ilişkiler kuruyor. Gözünün iliştiği her yeri yeşile dönüştürüyor.

Bu yüzden olsa gerek, bu kent, olanca içtenliğiyle gülümsüyor. Gülüşler iletiyor. Hoşnutluğunu dile getiriyor.

Ve Kahramanmaraş, dışarıya göç vermiyor. Her şeyden önce değer üretiyor. İşsizlik sorununu en alt düzeye indiriyor. Üretim kültürüne yeni boyutlar getiriyor.

Kahramanmaraş, “Şair ve yazarlar” açısın-

dan da bereketli bir ildir. Yani o, tam anlamıyla bir “sanat” kentidir. Edebiyatın bütün türleri, orada cıvıldaşır, şakır. Esin verir, yazma isteğini kıskırtır, heveslendirir.

Diyeceğim, bu edebiyat tutkusu, bu edebiyat sevdası canlılığını hep korumuş, en ağır koşullar karşısında bile pes etmemiş, diriliğini ve tazeliğini hep canlı tutmuştur.

Sözün özü, Kahramanmaraş’ta “Edebiyat tutkunluğu” varlığını devamlı korumuştur.

Yıllar öncesinden bu yana, sanatseverlere gülümseyen ve yazma aşkını körükleyen “Alkış” dergisine, son yıllarda o güzelim albenisiyle “Edebiyat Yaprığı” ve “Usare Dergisi” de katılmışlardır. Bu açıdan, Yalçın Yücel, Oğuz Paköz ve A.Haydar Tuğ kutlanası bir etkinliğe imza atmışlardır. Renklenen, çiçeklenen, sevincin türküsünü söyleyen bu atılımlar, gençler açısından da birer sığınaktır. Yeteneklerini keşfettirici, birer farkındalık alanlarıdır.

Kahramanmaraş’a bir “Parklar Kenti”dir desek yeridir. Bu kent, parklar yönünden de çok zengindir.

“Şelale Park” güzeldir, dinginlik sunar, sohbete renk verir. Ve orada, en çok da, akşam üzeri kuşların cıvıltıları dinlenir.

Hele, bir tanesi var ki, bir tanesi; o, bir başka büyü, bir başka güzellik ve gizem içerir. Ve adına, “Pınarbaşı Muhsin Yazıcıoğlu Parkı” denir. Kentin üç kilometre dışında, geniş bir vadiyi kucaklar. Eğer, bu “park” a gitmişliğiniz varsa, orada sizi, derin bir dinginlik...Bir kendinden geçmişlik ve şeneltici bir güzellik karşılar.

Öylesine özenli, öylesine titiz bir duyarlılıkla kotarılmıştır, bu park. Hayranlık duygu-

larnız birden kabarır. İçinize, incecikten bir aydınlık yayılır. En katı yerleriniz bile, coşkun bir hal alır. Yaşam sevinciniz, başını alır gider. Çoğalır.

Muhsin Yazıcıoğlu Parkı, işte böyle bir parktır. O iç açan, o gönül aydınlığı yayan görüntüsüyle bir gelincik tarlasını andırır.

Orada yapılan her şey, doğayla uyumludur. Spor tesisleri, çay evleri, balık lokantaları, oturma, söyleşi yerleri, ağaçlardan akan çeşmeler, hele de, o görkemli “Yeşil Vadi Lokantası”...

Demem şu ki, bu güzelim parkı, Kahramanmaraş’a kazandıran kimse, kutlamak gerekir. Çünkü orada, kendini bulmuş bir güzelliğin çılgınlığını ve haykırışını gördüm. Bütün bütüne, efsunlu ve sihir yüklü bir park. Kentin dokusuna ayrı bir renk katmış. Şehircilik açısından paha biçilmez bir armağan olmuş.

Kahramanmaraş, edebiyatsız yapamaz. Edebiyat bu kentin gözü, kulağı ve yüreğidir. Gönül huzuru ve dirliğidir. Ve de, var olma sevincidir.

Fidan Abbasova (Azerbaycan)

SEN BENİ BU KADAR DÜŞÜNME BARI

Neye güvenirsin bilmirem daha
Yolun uzun olsa, ömür kısadır
Gümanım her zaman vardır sabaha
Beni bu dünyada sevgim yaşadır...

Rahat geceler yatıram inan
Ruhumda azalırken kuş gibi kırılganlık
Ela bir vakit olur güldüğüm zaman
Bazen de titrer kalbimin sesi...

Sen beni bu kadar düşünme bari
Yazıktır gençliğin boşa getmesin
Zamanla iyileşen aşk yaraları
Soylu sevgide aksın da, bitmesin...

Fidan sanma dünya bile kalacak
Bir gün, var olanlar bizi hep terk edecek
Gedenin yerine elbet ki biri dolacak
Geleni niye insan geç sever?

İNSAN MI?

Savaş içindeyiz
Önce kendimizle
Sonra insanlar ki
Kinci duygularıyla paslı bir çivi gibi

Yollarındayız çıkmazların
Gökyüzünün mavisine bile
Denizin dalgasına
Kuşların sesine
Kafa tutar olduk, ellerimiz yumruklu

Kandıran kandırana
Tilkinin kargaya yaptığı gibi
Ya peynir yerine
Kendi düşseydi aşağıya

Filiz Başaran Kutlu

KİM DUYAR SESİNİ

Duydum ki kesilecekmiş
Ortada kalmış
Bir yolu kesmiş
Tam ortadan diyorlar

Tanırdım
Hem çok yakın
Altında geçen
Nice genç günlerim var

Onu sorduğumda
Yüz on demişlerdi yaşını
Bense on sekiz
Taze bir fidan

Yakınlardaydı
Oturmuştuk baş başa
Çok da dingindi
Daha da artmıştı boyu

Kesilecek deniyorsa
Yaparlar, bilirim
Buranın en büyüğü olsa da
Kim dinler, anlar ki?

BAHAR ÇİÇEK

Bahar mı değışti
Yoksa değışen ben miyim?
Gençliğim terk edeli
Hiçbir şey tat vermiyor artık

Ne kuşlar anlıyor
Ne açan tomurcuklar
Ne de sevdalım kır çiçekleri

Kımıl kımıldı şu papatyalar eskiden
Her yüzlerine dokunuşumda
Bir balerin gibi
Dansa dururlardı karşımda

Şimdi
Yabancı çocuklar gibi bakıyorlar yüzüme
Ya kelebekler!
Uçuşan renklerimdi onlar, neredeler?

Başka diyorum
Bu bahar başka işte
Badem çiçekleri bile değışmişler
Bakışlarımla dostluk kurmuyorlar artık

Günler bahar çiçek olsun yine de
Günler sevda şarkıları
Ne kadar değışsem de, ne kadar
İçimde yaşattığım bahar hep aşkla dolu

BİR BAHAR DAHA

Bulutsuz bir gökyüzünün ardında
Şimdi bir başka güzelliğini kuşanıyor doğa
Sevinç mi, yeşerti mi?
Düşüyor yüreklere bir dinginlik
Yani bir değişim var, karıncalara şenlik
Hüzünlerin yağıp yağıp dinmediği sabahlarda

Bu, hep birlikte ki bir uyanıştır
Yoksulların biçimlediği şarkılarda ünlediği!
Şimdi bahar
Okullar kapanmaya hazırlanacaklar yavaş yavaş
Ziller uzun bir süre çalmayacak artık
Ve dağılacak çocuklar bir bir
Yaşlanmış zamanın üstünde koşarak

Turnalar geçiyor işte, mavi göğü öperek
Sanki çın çın ötüyor uzaklar
Bilmem ki, kaç bahar daha geçecekler buralardan
İçimizin hüznelerini biraz olsun dağıtarak

İşte baharsı sevinçler, benim köylerim
Papatya beyazı kuzular, onca oğlaklar
Bir başkadır, kır yamaçlarında şu geçen günler de

Açılan her çiçekte
Kokular göndermek ister
Beton yığını şehirler üstüne
Bilmem ki daha kaç kez
Kaç kez daha
Duyacak, görececek bu yürek
Şu yalancı dünyanın koynundan